

Sygn. akt II AKa 175/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Misiak
Sędziowie:	SA Krzysztof Eichstaedt SO del. Robert Świecki (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. sprawy

1) **P. N. (1)**

oskarżonego z art. 286 §1 kk; art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk i art. 11 §2 kk;

2) **M. B.**

oskarżonego z art. 286 §1 kk; art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk i art. 11 §2 kk;

3) **J. R. (1)**

oskarżonego z art. 286 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

4) **A. P.**

oskarżonego z art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk i art. 11 §2 kk; art. 286 §1 kk; art. 18 §3 kk w zw. z art. 238 kk;

5) **R. R. (1)**

oskarżonego z art. 291 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt III K 50/11

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 i 2 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej wobec oskarżonych: P. N. (1) zawarte w pkt 11 i A. P. zawarte w pkt 34;

2. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie A. P. co do czynu przypisanego w pkt 32 (zarzut z pkt XXVIII a.o.) i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu;

3. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary za czyn przypisany P. N. (1) w pkt 9A sentencji wyroku eliminuje art. 294 § 1 kk zaś przyjmuje za podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności art. 286 § 1 kk, a orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności łagodzi do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy, natomiast karę grzywny do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

b) orzeczoną w pkt 41 sentencji wyroku kwotę tytułem odszkodowania obniża wobec M. B. i P. N. (1) do 108.042,07 zł (sto osiem tysięcy czterdzieści dwa złote i siedem groszy);

c) orzeczoną w pkt 44 sentencji wyroku kwotę tytułem odszkodowania obniża wobec M. B. i P. N. (1) do kwoty 92.679,97 zł (dziewięćdziesiąt dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt siedem groszy);

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierza P. N. (1) kary łączne: 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i 280 (dwieście osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych, a A. P. kary łączne: 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

5. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. kwotę 1.770,40 złotych (tysiąc siedemset siedemdziesiąt złotych i czterdzieści groszy) i adw. L. K. kwotę 885,60 złotych (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym: J. R. (1) i R. R. (1) oraz P. N. (1) na etapie postępowania odwoławczego;

7. zwalnia oskarżonych P. N. (1), M. B., J. R. (1), R. R. (1) i A. P. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 175/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie III K 50/11 uznał P. N. (1) za winnego tego, że:

1. w miejsce czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia, że w okresie od 30.10.2007r.

do 12.11.2007r., w P., K. i w W., działając wspólnie i w porozumieniu

z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą

w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy

leasingu z dnia 31.10.2007r. (numer (...)), ze skazanym

w innej sprawie T. S. (1), a dotyczącej leasingu samochodu osobowego marki B. (...), rok produkcji 2005r., oskarżony

M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było

zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w mieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły

oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, w dniu 12.11.2007r. nienależne wynagrodzenie w kwocie 6 807,60

zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa

z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia

wolności oraz 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

2. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie II uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 26.11.2007r. do 06.12.2007 r., w K. i w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B., A. P. oraz skazanymi w innej sprawie J. Z. (1) i G. Z. (1), poprzez wprowadzenie w błąd doprowadził pracowników (...) sp. z o.o.

w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-w dniu 03.12.2007r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., sprzedał A. M. (1) prowadzącej komis PPHU (...)

z siedzibą w K., reprezentowanej przez G. M. (1), nieistniejącą koparko-ładowarkę marki (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), której wartość określono na kwotę 249 750,00 zł,

-w dniu 03.12.2007r. A. M. (1), reprezentowana przez G. M. (1), sprzedała tę samą maszynę (...) sp. z o.o. w W., za kwotę 249 750,00 zł i z tego tytułu wprowadzeni w błąd pracownicy pokrzywdzonej (...) sp. z o.o, przekonani o istnieniu maszyny, przelali na rzecz A. M. (1) kwotę 188 810,01 zł tytułem części ceny,

-w dniu 30.11.2007r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej maszyny

o wartości 304 695,00 zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. J. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z obowiązku spłacania rat leasingowych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1), przy czym udział oskarżonego P. N. (1) w popełnieniu przestępstwa polegał

na sporządzeniu dokumentów niezbędnych do zawarcia umowy leasingu i wpisaniu w nich nieprawdziwych danych o dochodach i sytuacji majątkowej J. Z. (1), przedstawieniu tych dokumentów do podpisu przez J. Z. (1) oraz dostarczeniu ich M. B., to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 §2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 27.11.2007r. do 11.12.2007r., w K., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Impuls- (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 30.11.2007r. (...), ze skazanym w innej sprawie J. Z. (1),

a dotyczącej leasingu nieistniejącej koparko-ładowarki (...) typu (...) 15B, numer seryjny (...) oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu przez klienta z pokrzywdzoną spółką, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 11.12.2007r. oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 9140,85 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

3. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie III uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 21.01.2008r. do 05.03.2008r., w K., W., P. i innych miejscowościach, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B., A. P.

i skazanymi w innej sprawie J. Z. (1), G. Z. (1), T. S. (1), doprowadził (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w ten sposób, że:

-w dniu 9.02.2008r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., zawarł umowę komis z A. M. (1), prowadzącą komis samochodowy P.P.H.U. (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1), nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej marki (...) typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny (...), której wartość określono na kwotę 315 000,00 zł,

-w dniu 29.02.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą maszynę (...)

sp. z o.o. w W. za kwotę 315 000,00 zł, a w dniu 5.03.2008r. wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., przekonani o istnieniu maszyny, wypłacili tytułem części ceny kwotę 238 140,00 zł,

-w dniu 28.02.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny, wartości 315 000,00 zł, podpisał z (...) sp. z o.o. J. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), (...)B." w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1), przy czym udział oskarżonego P. N. (1)

w popełnieniu przestępstwa polegał na sporządzeniu i przedstawieniu do podpisu J. Z. (1) dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje o jego sytuacji finansowej

i majątkowej, dostarczeniu ich M. B., odebraniu od G. Z. (1) części wyłudzonych pieniędzy przelanych na rachunek bankowy G. Z. (1)

i wypłaconych przez niego, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 19.02.2008r. do 6.03.2008r., w P., K. i w W., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą

w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 28.02.2008r. (numer (...)), ze skazanym

w innej sprawie J. Z. (1), a dotyczącej leasingu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej marki (...) typ (...), oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 6.03.2008r. oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 11 529,00 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

4. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie IV uznano za winnego tego, że;

A. w okresie od 31.01.2008r. do 18.02.2008r., w P. i w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B. oraz skazanym w innej sprawie M. S. (1), doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-w dniu 11.02.2008r. J. H. sprzedała A. M. (1), właścicielce komisju PPHU (...) w K., reprezentowanej przez G. M. (1), samochód osobowy marki (...) typ 535, rok produkcji 2005, wartości 186 500,00 zł,

-w dniu 11.02.2008r. G. M. (1), jako pełnomocnik A. M. (1), sprzedał ten sam pojazd (...) sp. z o.o. w W., za kwotę 187 100,00 zł,

-w dniu 11.02.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionego wyżej pojazdu wartości 228 262,00 zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. skazany w innej sprawie M. S. (1), który dokonał podrobienia podpisu swojej żony M. S. (2)

na umowie i innych dokumentach, nie mając zamiaru ani też nie posiadając realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, przy czym udział oskarżonego P. N. (1) polegał na sporządzeniu i dostarczeniu dokumentów niezbędnych do zawarcia leasingu zawierających nieprawdziwe dane o dochodach i sytuacji majątkowej M. S. (2), M. B. i M. S. (1) w celu ich podpisania,

a wprowadzeni w ten sposób w błąd pracownicy (...) sp. z o.o.

w W. zawarli umowę leasingu wyżej opisanego samochodu osobowego, przy czym nie nastąpiło ani wywiązanie się z obowiązku zapłaty rat w pełnym zakresie, ani zwrot tego samochodu po wypowiedzeniu umowy leasingu, to jest winnego popełnienia przestępstwa

z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 31.01.2008r. a 4.08.2008r., w P., K. i w W., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.

z siedzibą w W., przez osoby działające w imieniu tej spółki, w ten sposób,

iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 1.02.2008r. (numer (...)) dotyczącej samochodu osobowego marki (...) typ 535, rok produkcji 2005, wartości 186 500,00 zł, w której umowę podpisał skazany w innej sprawie M. S. (1), który podrobił na umowie i innych dokumentach podpisy swej żony M. S. (2), oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu klienta z (...) sp. z o.o., co nie było zgodne

z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 4.08.2008r. oskarżonemu P. N. (1),

na skutek takiego działania nienależne wynagrodzenie w kwocie 6847,86 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

5. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie V uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 17.03.2008r. do 10.04.2008r., w M., P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B., A. P. oraz skazanymi w innych sprawach J. K. (1), G. Z. (1), T. S. (1), doprowadził pracowników (...)

sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-w dniu 02.04.2008r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., zawarł z A. M. (1), prowadzącą komis samochodowy P.P.H.U. (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1), umowę komisnu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), której wartość określono na kwotę 352 000,00 zł,

-w dniu 02.04.2008r. G. M. (1), działając w imieniu A. M. (1), sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W., za kwotę 352 000,00 zł,

a wprowadzeni w błąd pracownicy tej spółki, przekonani o istnieniu tej maszyny, wypłacili w dniu 10.04.2008r., tytułem części ceny, kwotę 287 584,00 zł,

-w dniu 31.03.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 352 000,00 zł podpisał z (...) sp. z o.o. J. K. (1), który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. K. (1), przy czym udział oskarżonego P. N. (1) polegał na sporządzeniu nierzetelnych dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy leasingu, które zawierały nieprawdziwe dane o dochodach

i sytuacji majątkowej J. K. (1), przedstawienia ich do podpisu J. K. (1) oraz dostarczeniu ich M. B., to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 28.03.2008r. a 10.04.2008r., w P., K. i w W., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.

z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób,

iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...) z dnia 31.03.2008r., ze skazanym w innej sprawie J. K. (1), a dotyczącej leasingu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej marki (...) typ (...), oskarżony M. B.

wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu klienta z (...) sp. z o.o., co nie było zgodne z prawdą,

i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...)

sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 10.04.2008r. oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie za pośrednictwo w kwocie 12 883,00 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przejął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

6. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie VI uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 21.04.2008r. do 12.05.2008r., w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), M. B. oraz skazanym w innej sprawie J. A. (1), doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 05.04.2007r. P. S. jako prezes (...) sp. z o.o. w O. zawarł z A. M. (1), właścicielką komisur PPHU (...) w K., reprezentowaną przez pełnomocnika G. M. (1), umowę komisur samochodu osobowego marki M. (...), rok produkcji 2003, nr nadwozia (...), wartości 162 500,00 zł,

-w dniu 21.04.2008r. (...) sp. z o.o. sprzedała ten samochód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., za kwotę 147 000,00 zł,

-w dniu 30.04.2008r. umowę leasingu numer (...) wyżej wymienionego samochodu wartości 179 340,00 zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. J. A. (1), działający jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod firmą PPUH (...) w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a wprowadzeni co do tych okoliczności

w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W., którym przedstawiono dokumenty zawierające nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. A. (1), wypłacili kwotę 102 165,00 zł tytułem części ceny samochodu, przy czym J. R. (1) nakłonił J. A. (1) do udziału w przestępstwie oraz skontaktował go

z M. S. (1), natomiast udział oskarżonego P. N. (1) polegał

na przygotowaniu dokumentów niezbędnych do zawarcia umowy leasingu, wpisaniu w nich nieprawdziwych danych co do dochodów oraz sytuacji majątkowej J. A. (2), odebraniu na tych dokumentach podpisów J. A. (1) i dostarczeniu ich oskarżonemu M. B., to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to

na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 24.04.2008r. a 19.05.2008r., w K. i w W., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą

w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...), dotyczącej samochodu osobowego marki M. (...), numer nadwozia (...), o wartości 162 500,00zł, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 19.05.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie za pośrednictwo w kwocie 5380,20 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

7. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie VII uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 24.04.2008r. do 15.06.2008r., w D., K., P., W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. oraz z obecnie nieżyjącym z M. U., doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że w dniu 11.06.2008r. M. U., rzekomo prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) z siedzibą w D., zawarł z (...) sp. z o.o. umowę leasingu nr (...) nieistniejącego wózka widłowego marki (...) typ 13.6-120-35, rok produkcji 1999,

nr seryjny (...), rzekomej wartości 146 502zł brutto, nie mając zamiaru ani też nie posiadając realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, przy czym oskarżony P. N. (1) sporządził i dostarczył M. U. do podpisu dokumenty niezbędne do zawarcia umowy leasingu, w których zamieścił nieprawdziwe dane o rzekomo dobrej sytuacji majątkowej i (...), a następnie dostarczył te dokumenty oskarżonemu M. B., co wprowadziło w błąd pracowników pokrzywdzonej spółki,

-w dniu 15.06.2018r. M. U., formalnie prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) z siedzibą w D., posługując się podrobioną wyceną rzeczoznawcy, zawarł umowę sprzedaży wymienionego wyżej nieistniejącego wózka widłowego na rzecz (...) sp. z o.o. w W. i z tego tytułu wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W., przekonani o istnieniu pojazdu, wypłacili tytułem ceny kwotę 102 551,40 zł, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 11.06.2008r. a 30.06.2008r., w K., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...), dotyczącej nieistniejącego wózka widłowego (...) typu 13.6.-120-35, nr seryjny (...) o wartości 146 502,00 zł, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do zawarcia nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 3.07.2008r. oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 4395,05 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu

fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego

przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

8. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie VIII uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 04.06.2008r. do 03.07.2008r., w K., P., P., W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu

z M. B. oraz z skazanymi w innych sprawach H. S., T. S. (1), G. S., doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób.

że:

-w dniu 23.06.2008r. G. S. zawarł z A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1), umowę komisji nieistniejącej ładowarki kołowej (...) typ (...), rok prod. 2007, nr seryjny (...), wartości 364 600,00 zł,

-w dniu 23.06.2008r. G. M. (1), w imieniu swej żony A. M. (1), sprzedał tę samą maszynę (...) sp. z o.o. w W., za kwotę 364 600,00 zł, pracownicy (...) sp. z o.o. przekonani o istnieniu maszyny, wypłacili kwotę 297 878,20 zł tytułem części ceny;

-w dniu 24.06.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 364 600,00 zł podpisała z (...) sp. z o.o. H. S. - (...) Zakład Usługowy U (...) w P., która nie miała zamiaru ani też nie posiadała realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej H. S., a udział oskarżonego P. N. (1) polegał na sporządzeniu wyżej wymienionych dokumentów zawierających nieprawdziwe dane co do sytuacji finansowej i majątkowej H. S., dostarczeniu ich do podpisania przez H. S. i dostarczeniu tych dokumentów M. B. w celu zawarcia na ich podstawie umowy leasingu, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz an. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka grzywny;

B. w okresie między 24.06.2008r. a 3.07.2008r., w K. i w W., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...), dotyczącej nieistniejącej ładowarki czołowej (...) typ (...) o wartości 364 600,00 zł oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu klienta z pracownikami (...) sp. z o.o., co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 3.07.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 13 344,36 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 §1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

9. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie IX uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 23.06.2008r. do 21.07.2008r., w K., P., W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), skazanymi w innej sprawie R. W. (1), M. S. (1) oraz innymi osobami, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 23.06.2008r. M. S. (1) zawarł z A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1), umowę komisnu nieistniejącej ładowarki marki (...) typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny (...), wartości 243 583,00 zł;

-w dniu 01.07.2008 r. A. M. (1) sprzedała tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 243 583,00 zł;

-w dniu 26.06.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej nieistniejącej maszyny wartości 297 171,26 zł, podpisał z (...) sp. z o.o. R. W. (1), prowadzący rzekomo działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...), który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek prowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej R. W. (1),

-wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W., działający w przekonaniu, iż kupowana przez tę spółkę maszyna (...) istnieje, wypłacili tytułem

części ceny zakupu tej maszyny kwotę 114 649,46zł, która została podzielona między osoby

uczestniczące w popełnieniu przestępstwa, przy czym udział oskarżonego P. N. (1) polegał na sporządzeniu dokumentów, w tym zdjęć niezbędnych do zawarcia umowy leasingu, zawierających nieprawdziwe dane co do sytuacji majątkowej i finansowej R. W. (1), odebraniu podpisów pod tymi dokumentami od R. W. (1), i przekazaniu tych

dokumentów pracownikowi oddziału (...) sp. z o.o., to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie

art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 24.06.2008r. a 24.07.2008r., w P., K. i w W., działając wspólnie z pracownikiem (...) sp. z o.o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...) nieistniejącej ładowarki marki (...) typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny (...), pracownik (...) sp. z o.o. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do tego, iż R. W. (1) stał się klientem (...) sp. z o.o., co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 24.07.2008r. oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 8 915,14 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął

i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

10. oskarżonego P. N. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie X uznano za winnego

tego, że:

A. w okresie między 30.04.2008r. a 19.05.2008r., w P., K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), A. P., J. R. (1), M. C. oraz M. B., a także z osobą, która obecnie już nie żyje, doprowadził pracowników (...)

sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-M. S. (1) zawarł umowę komisu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), rzekomej wartości 128 000,00 zł,

-w dniu 12.05.2008r. została zawarta umowa zakupu nieistniejącej, wyżej opisanej maszyny przez (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 128 000,00 zł,

-w dniu 09.05.2008r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej nieistniejącej maszyny wartości 156 000,00 zł brutto, podpisał z (...) sp. z o.o. M. C., prowadzący rzekomo działalność gospodarczą pod firmą P. P.U.H. (...) w C., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej M. C.,

-w dniu 19.05.2008 r. wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., przekonaniu o istnieniu ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), dokonali wypłaty kwoty 104 576,00 zł tytułem części ceny nieistniejącej maszyny, przy czym udział oskarżonego P. N. (1) polegał na sporządzeniu i przedstawieniu M. C. do podpisu dokumentów zawierających nieprawdziwe dane co do jego sytuacji majątkowej i finansowej, potrzebnych do zawarcia umowy leasingu wyżej opisanej nieistniejącej maszyny i dostarczeniu ich M. B., to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 24.06.2008r. a 24.07.2008r., w P., K., działając wspólnie z M. B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą

w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...), dotyczącej nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), wartości 128 000,00 zł oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do skontaktowania klienta z (...) sp. z o.o., co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...)

sp. z o.o., które w dniu 19.05.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 4 684,80 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

11. na podstawie art. 85 k.k. i z art. 86 § 1 i § 2 k.k. w miejsce kar wymierzonych w punktach od 1 do 10 B wymierzono oskarżonemu P. N. (1) kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

12. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej P. N. (1) kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 30.03.2010r.;

13. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XI uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 25.10.2007r. do 7.11.2007r., w P., M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w porozumieniu ze skazanym w innej sprawie T. S. (1), doprowadził osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o.

w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, iż:

-w dniu 31.10.2007r. P. B. sprzedał A. M. (1), prowadzącej komis PPHU (...) w K., reprezentowanej przez G. M. (1), samochód osobowy marki B. typ 5350, rok produkcji 2005, wartości 185 500,00 zł,

-w dniu 31.10.2007r. A. M. (1), reprezentowana przez G. M. (1), sprzedała ten sam pojazd (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 186 000,00zł, przy czym pokrzywdzona spółka, na skutek wprowadzenia w błąd jej pracowników, zapłaciła za samochód 144 019,80 zł, ponosząc szkodę w tej wysokości,

-w dniu 31.10.2007r. umowę leasingu numer (...) wymienionego wyżej pojazdu wartości 186 000,00 zł podpisał z (...) sp. z o.o. T. S. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Hotel-Restauracja (...) z siedzibą w M., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, o czym oskarżony M. B. wiedział, a ponadto potwierdził w sporządzonych przez siebie dokumentach przedstawionych centrali (...) sp. z o.o. w W. nieprawdziwe informacje o sytuacji majątkowej T. S. (1) i możliwości spłaty przez niego rat leasingowych, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 30.10.2007r. do 12.11.2007r., w P., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 31.10.2007r. (numer (...)), ze skazanym w innej sprawie T. S. (1), a dotyczącej leasingu samochodu osobowego marki B. (...), rok produkcji 2005 r., oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu przez klienta z (...)

sp. z o.o., co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które wypłaciły w dniu 12.11.2007r. oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 6807,60 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to. na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

14. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XII uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 26.11.2007r. do 06.12.2007r., w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. P., P. N. (1) oraz skazanymi w innej sprawie J. Z. (1) i G. Z. (1), poprzez wprowadzenie w błąd, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki znacznej wartości, w ten sposób, że:

-w dniu 3.12.2007r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., sprzedał A. M. (1), prowadzącej komis PPHU (...)

z siedzibą w K., reprezentowanej przez G. M. (1), nieistniejącą koparko-ładowarkę marki (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), rzekomej wartości 249 750,00 zł,

-w dniu 03.12.2007r. A. M. (1), reprezentowana przez G. M. (1), sprzedała tę samą maszynę (...) sp. z o.o. w W., za kwotę 249 750,00 zł i z tego tytułu wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. wypłacili kwotę 188 810,01 zł tytułem części ceny za nieistniejącą maszynę,

-w dniu 30.11.2007r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej maszyny, wartości 304 695zł podpisał z (...) sp. z o.o. J. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1), a udział oskarżonego M. B. polegał na przyjęciu dokumentów zawierających nieprawdziwe dane

co do sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1) oraz na potwierdzeniu wiarygodności tych dokumentów poprzez sporządzenie notatki z rzekomej wizyty w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez J. Z. (1), to jest winnego popełnienia przestępstwa

z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 27.11.2007r. do 11.12.2007r., w P., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozrządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 30.11.2007r. (numer (...)), ze skazanym w innej sprawie J. Z. (1), a dotyczącej leasingu nieistniejącej koparko-ładowarki marki (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), wartości 304 695,00 zł brutto, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła

do nawiązania kontaktu z klientem, co nic było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 6.03.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 9140,85 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa

z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

15. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XIII uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 21.01.2008r. do 05.03.2008r., w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. P., P. N. (1) oraz skazanymi w innej sprawie J. Z. (1), T. S. (1) oraz G. Z. (1), doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w ten sposób, że:

- w dniu 09.02.2008 r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., zawarł umowę komisju z A. M. (1), prowadzącą komis PPHU (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1), nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej marki (...) typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny J. (...) wartości 315 000,00 zł,

-w dniu 29.02.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 315 000,00 zł, a wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., przekonani o istnieniu maszyny, wypłacili tytułem części ceny kwotę 238 140,00 zł,

-w dniu 28.02.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny, wartości 384 300,00 zł brutto, podpisał z (...) sp. z o.o. J. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firma (...) w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1), przy czym udział M. B. w popełnieniu przestępstwa polegał na sporządzeniu notatki ze swej rzekomej wizyty w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez J. Z. (1), w której potwierdził rzekomo dobrą sytuację majątkową i finansową J. Z. (1), osobiście podpisał w imieniu reprezentowanej (...) sp. z o.o. w W. umowę leasingu, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 19.12.2007r. do 6.03.2008r., w P., W., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 28.02.2008r. (numer (...)), ze skazanym w innej sprawie J. Z. (1), a dotyczącej leasingu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej marki (...) typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny (...), wartości 315 000,00 zł, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 6.03.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 11 529,00 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

16. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XIV uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 31.01.2008r. do 18.02.2008r., w P. i W., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1) i skazanym w innej sprawie M. S. (1), doprowadził (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że:

-w dniu 11.02.2008r. J. H. sprzedała A. M. (1), właścicielce komisju PPHU (...) w K., samochód osobowy marki (...) typ 535, rok prod. 2005, wartości 186 500,00 zł,

-w dniu 11.02.2008r. G. M. (1), działający w imieniu A. M. (1), sprzedał ten sam pojazd (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 187 100,00 zł, a wprowadzeni w błąd co do możliwości płatniczych klienta pracownicy (...) sp. z o.o. wypłacili tytułem części ceny samochodu kwotę 164 273,80zł,

-w dniu 11.02.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionego wyżej pojazdu wartości 228 262,00 zł podpisał z (...) sp. z o.o. w W. M. S. (1), który na dokumentach, w obecności M. B., dokonał podrobienia podpisu swojej żony M. S. (2), nie mając zamiaru ani też nie posiadając realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, natomiast M. B. podjął czynności mające na celu doprowadzenie do skutecznego zawarcia umowy leasingowej, którą osobiście podpisał w imieniu reprezentowanej (...) sp. z o.o., a także sporządził nierzetelną notatkę ze swej rzekomej wizyty w miejscu rzekomego prowadzenia działalności gospodarczej przez M. S. (2), w której potwierdził jej wiarygodność, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz

art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 11.02.2008r. do 4.08.2008r., w P.. W., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 11.02.2008r. (nr (...)) przez M. S. (2), a dotyczącej samochodu osobowego B. (...), oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 4.08.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 6847,86 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

17. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XV uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 17.03.2008r. do 10.04.2008r., w P., W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. P. i P. N. (1) oraz skazanymi w innych sprawach J. K. (1), G. Z. (1), doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 02.04.2008r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., zawarł z A. M. (1), prowadzącą komis PPHU (...) w K., w imieniu której działał G. M. (1), umowę komisnu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), wartości 352 000,00 zł,

-w dniu 02.04.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 352 000,00 zł, a wprowadzeni w błąd pracownicy tej pokrzywdzonej spółki, przekonani o istnieniu wyżej opisanej maszyny, wypłacili kwotę 287 584,00 zł tytułem części ceny za nieistniejącą maszynę,

-w dniu 31.03.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 429 440,00 zł brutto, podpisał z (...) sp. z o.o. J. K. (1) jako osoba rzekomo prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w Z., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. K. (1), a M. B. podjął czynności mające na celu doprowadzenie do skutecznego zawarcia umowy leasingowej, którą osobiście podpisał w imieniu pokrzywdzonej (...) sp. z o.o. oraz sporządził nierzetelną notatkę ze swej rzekomej wizyty w miejscu rzekomego prowadzenia przez J. K. (1) działalności gospodarczej, w której potwierdził nieprawdziwe dane o rzekomo dobrej sytuacji majątkowej i finansowej J. K. (1),

to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 28.03.2008r. do 10.04.2008r., w P., W., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 31.03.2008r. (nr (...)) przez J. K. (1), a dotyczącej nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...), rok produkcji 2006, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 10.04.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 12 883,20zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

18. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XVI uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 21.04.2008r. do 12.05.2008r., w P. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1) oraz ze skazanymi w innej sprawie J. A. (1) i M. S. (1) oraz J. R. (1) i osobą, która obecnie nie żyje, doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że:

-w dniu 05.04.2007r. P. S. jako prezes (...) sp. z o.o. w O. zawarł z A. M. (1), właścicielką komisju (...) w K., reprezentowaną przez pełnomocnika G. M. (1), umowę komisju samochodu osobowego marki M. (...), rok produkcji 2003, nr nadwozia (...), wartości 162 500,00 zł,

-w dniu 21.04.2008r. (...) sp. z o.o. sprzedała ten samochód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., za kwotę 147 000,00 zł,

-w dniu 30.04.2008r. umowę leasingu numer (...) wyżej wymienionego samochodu wartości 179 340,00 zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. J. A. (1), prowadzący rzekomo działalność gospodarczą pod firmą P. P.U.H. (...) w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W. wypłacili kwotę 102 165,00 zł tytułem części ceny samochodu, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. A. (1), przy czym J. R. (1) nakłonił J. A. (1) do udziału w przestępstwie, wiedząc, iż ten nie ma możliwości wywiązania się z warunków umowy leasingu oraz skontaktował go z M. S. (1), natomiast M. B. podjął czynności mające na celu doprowadzenie do skutecznego zawarcia umowy leasingowej, w tym sporządzenia nierzetelnej notatki ze swej rzekomej wizyty w miejscu prowadzenia przez J. A. (1) działalności gospodarczej, którą to umowę osobiście podpisał w imieniu (...) sp. z o.o., to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 24.04.2008r. do 19.05.2008r., w P. i w W., działając wspólnie

z P. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą

w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 30.04.2008r. (numer (...)) przez J. A. (1), a dotyczącej samochodu osobowego marki M. (...), oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 19.05.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 5380,20zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

19. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XVII uznano za winnego tego, że:

A. w okresie od 24.04.2008r. do 15.06.2008r., w P. i W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym P. N. (1) oraz obecnie nieżyjącym M. U., doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 11.06.2008r. M. U., rzekomo prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w D., zawarł z (...) sp. z o.o. umowę leasingu numer (...) nieistniejącego wózka widłowego marki (...) typ 13.6-120-35, rok produkcji 1999, nr seryjny (...), wartości 146 502,00 zł brutto, nie mając zamiaru ani też nie posiadając realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, przy czym oskarżony M. B. sporządził nierzetelny dokument ze swej rzekomej wizyty w miejscu rzekomego prowadzenia przez M. U. działalności gospodarczej, w którym potwierdził nieprawdziwe informacje zawarte we wniosku o zawarcie umowy leasingu;

-w dniu 15.06.2008r. M. U., formalnie prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) z siedzibą w D., posługując się podrobioną wyceną rzeczoznawcy, zawarł umowę sprzedaży wymienionego wyżej nieistniejącego wózka widłowego na rzecz (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 102 551,00 zł, która to kwota została wypłacona M. U., przez wprowadzonych w błąd pracowników pokrzywdzonej spółki, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i (...), to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50 zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie od 5.06.2008r. do 30.06.2008r., w P. i w W., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu z dnia 11.06.2008r. (numer (...)) przez M. U., a dotyczącej nieistniejącego wózka widłowego marki (...) typ 13.6-120-35, rok produkcji 1999, nr seryjny (...) wartości 146 502,00 zł brutto, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 30.06.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 4395,05 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

20. oskarżonego M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XVIII uznaje za winnego tego, że:

A. w okresie od 4.06.2008r. do 3.07.2008r., w P., K. i W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1) oraz ze skazanymi w innych sprawach T. S. (1), H. S.

i G. S., doprowadził pracowników (...) sp. z o.o.

w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 23.06.2008r. G. S. zawarł z A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą PPHU (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1) umowę komisnu nieistniejącej ładowarki kołowej (...) typ (...), rok produkcji 2007, nr seryjny (...), wartości 364 600,00 zł,

-w dniu 23.06.2008r. G. M. (1) w imieniu swej żony A. M. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 361 600,00 zł,

a wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., przekonani o istnieniu wyżej opisanej maszyny, wypłacili tytułem części ceny zakupu kwotę 297 878,20zł,

-w dniu 24.06.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej opisanej maszyny podpisała z (...) sp. z o.o. H. S., prowadząca rzekomo działalność gospodarczą pod firmą (...)

w P., która nie miała zamiaru ani też nie posiadała realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej H. S., a udział oskarżonego M. B. polegał na sporządzeniu nierzetelnej notatki ze swej rzekomej wizyty w miejscu rzekomej działalności gospodarczej H. S.,

w której potwierdził prowadzenie przez nią takiej działalności oraz jej rzekomo dobrą sytuację majątkową i finansową i pozytywnie zaopiniowaniu jej wniosek o leasing, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to

na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B. w okresie między 24.06.2008r. a 3.07.2008r., w P. i w W., działając wspólnie z P. N. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...), dotyczącej nieistniejącej ładowarki czołowej (...) typ (...) o wartości 364 600,00 zł oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która miała doprowadzić do nawiązania kontaktu z klientem, co nie było zgodne

z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 3.07.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1),

na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 13 344,36 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz na podstawie

art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

21. oskarżony M. B. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia;

22. oskarżony M. B. w miejsce czynu opisanego w punkcie XX uznany został za winnego tego, że:

A. okresie między 30.04.2008r. a 19.05.2008r., w P. i W., działając wspólnie

i w porozumieniu z P. N. (1), J. R. (1), A. P. oraz skazanymi w innej sprawie M. S. (1) i M. C. i osobą obecnie nieżyjącą, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-M. S. (1) zawarł umowę komisju nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), rzekomej wartości 128 000,00 zł,

-w dniu 12.05.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 128 000,00 zł,

-w dniu 09.05.2008r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 156 000zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. M. C., prowadzący rzekomo działalność gospodarczą pod firmą P. P.U.H. (...) w C., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej M. C.,

-w dniu 19.05.2008r. wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., przekonani o istnieniu ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), dokonali wypłaty kwoty 104 576zł tytułem części ceny nieistniejącej maszyny, przy czym udział oskarżonego M. B. polegał na sporządzeniu nierzetelnej notatki z jego rzekomej wizyty w miejscu wykonywania rzekomej działalności gospodarczej przez M. C., w której potwierdził nieprawdziwe informacje o rzekomym prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej oraz dobrej sytuacji majątkowej i finansowej M. C., pozytywnym zaopiniowaniu wniosku o leasing i podpisaniu umowy w imieniu (...) sp. z o.o., to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

B w okresie między 24.06.2008r. a 24.07.2008r., w P., K. i w W., działając wspólnie z P. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o.

z siedzibą w W. przez osoby działające w imieniu tej spółki w ten sposób,

iż w dokumentach dotyczących zawarcia umowy leasingu numer (...), dotyczącej nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), wartości 128 000,00 zł, oskarżony M. B. wskazał oskarżonego P. N. (1) jako osobę, która doprowadziła do nawiązania kontaktu z klientem M. C., co nie było zgodne z prawdą, i wprowadzając w ten sposób w błąd osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o., które w dniu 19.05.2008r. wypłaciły oskarżonemu P. N. (1), na skutek takiego działania, nienależne wynagrodzenie w kwocie 4684,80 zł, którą to kwotę oskarżony P. N. (1) przyjął i wystawił z tego tytułu fakturę, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono M. B. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

23. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. w miejsce kar wymierzonych oskarżonemu M. B. w punktach 13A - 20B, 22A i 22B wyroku, wymierzono mu kary łączne 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

24. oskarżony J. R. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXI uznany został

za winnego tego, że w okresie w okresie od 23.06.2008r. do 21.07.2008r., w P.,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1), A. P., skazanymi w innej sprawie R. W. (1), M. S. (1) oraz nieżyjącą obecnie osobą, a także wraz z inną osobą, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 23.06.2008r. M. S. (1) zawarł z A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) w K.; reprezentowaną przez G. M. (1) umowę komisju nieistniejącej ładowarki marki „C.” typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny (...), wartości 243 583,00 zł,

-w dniu 01.07.2008r. A. M. (1) sprzedała tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 243 583,00 zł,

-w dniu 26.03.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 297 171,26zł podpisał z (...) sp. z o.o. R. W. (1), prowadzący rzekomo działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...), który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej R. W. (1),

-wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W., działający w przekonaniu, iż kupowana przez tę spółkę maszyna (...) istnieje, wypłacili tytułem części ceny zakupu tej maszyny kwotę 114 649,46zł, która została podzielona między osoby

uczestniczące w popełnieniu przestępstwa, z czego J. R. (1) uzyskał dla siebie korzyść majątkową w kwocie co najmniej 20 000,00 zł, a udział tego oskarżonego w popełnieniu przestępstwa polegał na tym, iż wspólnie z osobą obecnie nieżyjącą zaproponował M. S. (1) i R. W. (1) wzięcie udziału w przestępstwie, wiedząc, iż R. W. (1) nie ma możliwości wywiązania się z obowiązków zawartych w umowie leasingu, wydawał im polecenia co do tego, jak mają postępować, a także przekazał dokumenty dotyczące rzekomej działalności gospodarczej R. W. (1) oskarżonemu P. N. (1), przy czym tego czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to

na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20zł jedna stawka dzienna grzywny;

25. oskarżonego J. R. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXII uznano za winnego tego, że w okresie między 30.04.2008r. a 19.05.2008r., w P., P., C., działając wspólnie i porozumieniu z P. N. (1), M. B., skazanymi w innej sprawie M. S. (1) i M. C. oraz osobą obecnie nieżyjącą, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-M. S. (1) zawarł z umowę komisji nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), wartości 128 000,00 zł,

-w dniu 12.05.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę w imieniu (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 128 000,00 zł,

-w dniu 09.05.2008r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 156 000zł brutto, podpisał z (...) sp. z o.o. M. C., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.U.H. (...) w C., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek prowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej M. C.,

-w dniu 19.05.2008r. wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., działający w przekonaniu o istnieniu ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34,

nr seryjny (...), dokonali wypłaty kwoty 104 576,00 zł tytułem części ceny nieistniejącej maszyny, a udział oskarżonego J. R. (1) w popełnieniu tego przestępstwa polegał

na nakłonieniu M. C. do wyrażenia zgody na zawarcie umowy leasingu, przy wiedzy, iż nie będzie on w stanie wywiązać się z obowiązku spłaty rat, odebraniu

od niego dokumentów potwierdzających rzekomo prowadzenie przez niego działalności gospodarczej i przekazaniu ich P. N. (1), przy czym tego czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne, to jest winnego popełnienia przestępstwa

z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20zł jedna stawka dzienna grzywny;

26. oskarżonego J. R. (1) w miejsce czynu opisanego w punkcie XXIII uznano za winnego tego, że w okresie od 21.04.2008r. do 12.05.2008r., w T., P. i innych miejscowościach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B., P. N. (1), skazanymi w innej sprawie J. A. (1) i M. S. (1) oraz osobą obecnie nieżyjącą, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-w dniu 05.04.2007r. P. S. jako prezes (...) sp. z o.o. w O. zawarł z A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą w dziedzinie handlu samochodami pod firmą P. P.H.U. (...) w K., reprezentowaną przez pełnomocnika G. M. (1), umowę komisju samochodu osobowego marki M. (...), rok produkcji 2003, nr nadwozia (...), wartości 162 500,00 zł,

-w dniu 21.04.2008r. (...) sp. z o.o. sprzedała ten samochód impuls (...)Polska sp. z o.o. z siedzibą w W. za kwotę 147 000,00 zł,

-w dniu 30.04.2008r. umowę leasingu numer (...) wyżej wymienionego samochodu wartości 179 340zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. J. A. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.U.H. (...) w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W. wypłacili kwotę 102 165,00 zł tytułem części ceny samochodu, a udział J. R. (1) w popełnieniu przestępstwa polegał na nakłonieniu J. A. (1) do wzięcia udziału w przestępstwie, mimo iż wiedział, że J. A. (1) nie będzie mógł wywiązać się z obowiązku spłaty rat leasingowych, dał mu pieniądze, aby ten mógł uzyskać dowód osobisty potrzebny do zawarcia umowy leasingu i wydawał polecenia w trakcie przygotowań do popełnienia przestępstwa oraz skontaktował go z M. S. (1), przy czym tego czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20zł jedna stawka dzienna grzywny,

27. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i §2 k.k. w miejsce kar orzeczonych w punktach od 24 do 26 wyroku wymierzono oskarżonemu J. R. (1) kary łączne 3 lat pobawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20zł jedna stawka dzienna grzywny;

28. oskarżonego A. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXIV uznano za winnego tego, że w okresie od 26.11.2007r. do 06.12.2007r. w K. i Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. B., P. N. (1) oraz skazanymi w innej sprawie J. Z. (1), T. S. (1) i G. Z. (1), poprzez wprowadzenie w błąd doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 03.12.2007r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., sprzedał A. M. (1), prowadzącej komis PPHU (...) z siedzibą w K., reprezentowanej przez G. M. (1), nieistniejącą koparko-ładowarkę marki (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), rzekomej wartości 249 750,00 zł,

-w dniu 03.12.2007r. A. M. (1), reprezentowana przez G. M. (1), sprzedała tę samą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 249 750,00 zł i z tego tytułu wprowadzeni w błąd pracownicy pokrzywdzonej (...) sp. z o.o., przekonani o tym, iż wymieniona maszyna istnieje, przelali na rzecz A. M. (1) kwotę 188 810,01 zł tytułu części ceny,

-w dniu 30.11.2007r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 304 695zł brutto, podpisał z (...) sp. z o.o. J. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów

zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1), a udział oskarżonego A. P. w przestępstwie polegał na nakłonieniu G. Z. (1) do wzięcia udziału w przestępstwie, skontaktowaniu go z G. M. (1), dostarczeniu nierzetelnej wyceny rzeczoznawcy o wartości nieistniejącej maszyny, za co oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 26 349,00 zł, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

29. oskarżonego A. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXV uznano za winnego tego, że w okresie od 21.01.2008r. do 05.03.2008r., w P., K. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1), M. B. oraz skazanymi w innej sprawie J. Z. (1), G. Z. (1), doprowadził osoby działające w imieniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 09.02.2008r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., zawarł umowę komisną z A. M. (1), prowadzącą komis (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1), nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej marki (...) typ (...), rok produkcji 2005, nr seryjny (...), rzekomej wartości 315 000,00 zł,

-w dniu 29.02.2008r. G. M. (1) w imieniu G. Z. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 315 000,00 zł, a wprowadzeni w błąd pracownicy tej spółki, przekonani, iż wymieniona maszyna istnieje, wypłacili tytułem części ceny kwotę 238 140,00 zł,

-w dniu 28.02.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny, wartości 384 300zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. J. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w T., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. Z. (1), przy czym udział oskarżonego A. P. polegał na znalezieniu chętnego do wzięcia udziału w przestępstwie i nakłonieniu G. Z. (1) do wzięcia udziału w tym przestępstwie, omówieniu szczegółów transakcji z G. M. (1), zleceniu T. S. (1) zawiezienia G. Z. (1) do komisnu w celu podpisania dokumentów, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k. k. wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

30. oskarżonego A. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXVI uznano za winnego tego, że w okresie od 17.03.2008r. do 10.04.2008r., w K., Ż., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1) oraz skazanymi w innych sprawach J. K. (1) i G. Z. (1), doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki, w ten sposób, że:

-w dniu 02.04.2008r. G. Z. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ż., zawarł z A. M. (1), prowadzącą komis PPHU (...) w K., w imieniu której działał G. M. (1), umowę komisną nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ (...), rok produkcji 2006, nr seryjny (...), rzekomej wartości 352 000,00 zł,

-w dniu 02.04.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 352 000,00 zł, a wprowadzeni w błąd pracownicy tej pokrzywdzonej spółki, przekonani o istnieniu wyżej opisanej maszyny, wypłacili kwotę 287 584,00 zł tytułem części ceny za nieistniejącą maszynę;

-w dniu 31.03.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej nieistniejącej maszyny wartości 429 440zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. J. K. (1) jako osoba rzekomo prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)

w Z., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej J. K. (1), a udział A. P. w popełnieniu przestępstwa polegała na znalezieniu chętnego do podpisania umowy leasingu, odbioru dokumentów dotyczących rzekomej działalności gospodarczej J. K. (1) i przekazaniu ich P. N. (1), to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

31. oskarżonego A. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXVII uznano za winnego tego, że w okresie między 30.04.2008r. a 19.05.2008r. w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N., J. R. (1), oraz skazanymi w innej sprawie M. S. (1) i M. C. i osobą obecnie nieżyjącą, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-M. S. (1) zawarł umowę komisnu nieistniejącej ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ 134, nr seryjny (...), wartości 128 000,00 zł,

-w dniu 12.05.2008r. G. M. (1) sprzedał tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 128 000,00 zł,

-w dniu 09.05.2008r. umowę leasingu numer (...) wymienionej wyżej nieistniejącej maszyny wartości 156 000,00 zł brutto podpisał z (...) sp. z o.o. M. C., rzekomo prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.U.H. (...) w C., który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej M. C.,

-w dniu 19.05.2008r. wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o., przekonani o istnieniu ładowarki czołowo-teleskopowej (...) typ Ł34, nr seryjny (...), dokonali wypłaty kwoty 104 576,00 zł tytułem części ceny nieistniejącej maszyny, przy czym udział oskarżonego A. P. w popełnieniu przestępstwa polegał na dostarczeniu podrobionego dokumentu w postaci wyceny rzeczoznawcy nieistniejącej maszyny i otrzymaniu z tego tytułu korzyści majątkowej w kwocie 38 800,00 zł, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

32. oskarżonego A. P. w miejsce czynu opisanego w punkcie XXVIII uznano za winnego tego, że w okresie w okresie od 23.06.2008r. do 21.07.2008r., w K. i P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. N. (1), J. R. (1), skazanymi w innej sprawie R. W. (1), M. S. (1) oraz osobą obecnie nieżyjącą, doprowadził pracowników (...) sp. z o.o. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki w ten sposób, że:

-w dniu 23.06.2008r. M. S. (1) zawarł z A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) w K., reprezentowaną przez G. M. (1) umowę komisnu nieistniejącej ładowarki marki (...) typ (...), rok produkcji 2001, nr seryjny (...), rzekomej wartości 243 583,00 zł,

-w dniu 01.07.2008r. A. M. (1) sprzedała tę samą nieistniejącą maszynę (...) sp. z o.o. w W. za kwotę 243 583,00 zł,

-w dniu 26.06.2008r. umowę leasingu nr (...) wymienionej wyżej maszyny wartości 297 171,26zł podpisał z (...) sp. z o.o. R. W. (1), rzekomo prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...), który nie miał zamiaru ani też nie posiadał realnych możliwości wywiązania się z warunków w niej określonych, a umowa została zawarta na skutek wprowadzenia w błąd pracowników centrali pokrzywdzonej spółki poprzez przedstawienie dokumentów zawierających nieprawdziwe informacje na temat sytuacji majątkowej i finansowej,

wprowadzeni w błąd pracownicy (...) sp. z o.o. w W., działający w przekonaniu, iż kupowana przez tę spółkę maszyna (...) istnieje, wypłacili tytułem części ceny zakupu tej maszyny kwotę 114 649,46zł, która została podzielona między osoby uczestniczące w popełnieniu przestępstwa, a udział A. P. w popełnieniu przestępstwa polegał na dostarczeniu podrobionego dokumentu w postaci wyceny rzeczoznawcy nieistniejącej maszyny, to jest winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

33. oskarżonego A. P. uznano za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIX polegającego na tym, że w dniu 9.02.2009r. w K. udzielił pomocy M. S. (1) w złożeniu zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie w ten sposób, że wspólnie z wyżej wymienionym zrealizował uzgodniony plan działania polegający na zgłoszeniu przez M. S. (1) w Komendzie Powiatowej Policji w K. fikcyjnego rozboju na jego osobie, w wyniku którego w dniu 09.02.2009r. w miejscowości D. nieustaleni sprawcy, grożąc użyciem broni palnej, mieli dokonać zaboru na jego szkodę oraz firmy (...) sp. z o.o. w W., samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), wartości 190 000,00 zł, stanowiącego własność wymienionej firmy, przy czym jego rola polegała również na zawiezieniu M. S. (1) na miejsce rzekomego przestępstwa, a następnie planowanym odwiezieniu, jednak nie było to możliwe uwagi na jego zatrzymanie, to jest czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 238 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 238 kk wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

34. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzono oskarżonemu A. P. kary łączne 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 50zł jedna stawka dzienna grzywny;

34. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu A. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 9.02.2009r. do 12.02.2009r.;

35. oskarżony R. R. (1) uznany został za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XXX aktu oskarżenia z tą zmianą, iż przyjęto, że czynu tego oskarżony dopuścił się we L. (Ukraina), to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny po 20zł jedna stawka dziennych grzywny;

36. na podstawie art. 69 §1 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego R. R. (1) warunkowo zawieszono, ustalając okres próby na 3 (trzy) lata;

37. zasądzono solidarnie od M. B. oraz P. N. (1) na rzecz (...) sp. z o.o. w W., tytułem odszkodowania:

- a) kwotę 6.807,60 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 12.11.2007r. do dnia zapłaty,
- b) kwotę 9.140,85 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 11.12.2007r. do dnia zapłaty,
- c) kwotę 11.529,00 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 6.03.2008r. do dnia zapłaty,
- d) kwotę 12.883,20 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2008r. do dnia zapłaty,
- e) kwotę 10.065,00 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 19.05.2008r. do dnia zapłaty.
- f) kwotę 4.395,05 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30.06 2008r. do dnia zapłaty,
- g) kwotę 13.344,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3.07.2008r. do dnia zapłaty,
- h) kwotę 8.915,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.07.2008r. do dnia zapłaty.
- i) kwotę 6.847,86 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4.08.2008r. do dnia zapłaty;

38. zasądzono od M. B. na rzecz (...) sp. z o.o. w W., tytułem odszkodowania, kwotę 110 325,74 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 7.11.2007r. do dnia zapłaty;

39. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), A. P., tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 144 608,95 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 6.12.2007r. do dnia zapłaty;

40. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), A. P., tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 208 545,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.03.2008r. do dnia zapłaty;

41. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 164 273,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18.12.2008r. do dnia zapłaty;

42. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), A. P., tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 276 844,24 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 10.04.2008r. do dnia zapłaty;

43. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), J. R. (1), tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 37 825 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12.05.2008r. do dnia zapłaty;

44. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1) tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 96 513,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.06.2008r. do dnia zapłaty;

45. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 257 450,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1.07.2008r. do dnia zapłaty;

46. zasądzono solidarnie od P. N. (1) i J. R. (1), tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 114 577,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21.07.2008r. do dnia zapłaty;

47. zasądzono solidarnie od M. B., P. N. (1), A. P. i J. R. (1) tytułem odszkodowania, na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 103 376 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19.05.2008r. do dnia zapłaty;

W wyroku orzeczono również o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz obciążono oskarżonych częściowo kosztami sądowymi, a koszty związane z uniewinnieniem oskarżonego M. B. przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli:

- obrońca oskarżonego A. P., zarzucając skarżonemu rozstrzygnięciu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

-art. 4 k.p.k. w rezultacie zaniechania badania oraz uwzględnienia dowodu z aktu notarialnego pożyczki pomiędzy A. P. a G. Z. (1), które to zaniechanie skutkowało błędnym uznaniem, iż przelewu pieniędzy na rachunek bankowy oskarżonego dokonano w wyniku przestępczych rozliczeń, a nie zobowiązania cywilnego, jak to miało miejsce w rzeczywistości;

-art. 7 k.p.k. w rezultacie przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne i niekorespondujące z zasługującymi na wiarę wyjaśnieniami oskarżonego (oraz notarialnym dokumentem pożyczki), w zakresie braku jego udziału w przestępczym procederze, ustalenie na podstawie zeznań współoskarżonych, że A. P. jest winny zarzucanych mu czynów;

-art. 167 k.p.k. w rezultacie zignorowania przez Sąd I instancji nakazu przeprowadzenia dowodów z urzędu; zaniechanie to miało miejsce:

-w obszarze braku zwrócenia się do operatora telekomunikacyjnego o zapis rozmów A. P. z oskarżonym M. S. (1) oraz danych z logowania do BTSów telefonów oskarżonych, co spowodowało, iż Sąd zamiast wyjaśnić sytuację, uznał winę A. P. na zasadzie wysokiego prawdopodobieństwa;

-w obszarze zaniechanie przeprowadzenia badania sytuacji finansowej A. P. przed okresem, w którym popełniono zarzucane czyny, co skutkowało bezpodstawnym uznaniem, iż A. P. nigdy nie miał wobec G. Z. (1) roszczenia cywilnego w wysokości kilkudziesięciu tysięcy złotych, a to na tej podstawie, iż w okresie popełniania przestępstw deklarował dochód w wysokości 450 zł miesięcznie;

-art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. przez brak wskazania, na jakich ostatecznie Sąd oparł się dowodach, uznając oskarżonego A. P. winnym popełnienia czynów zarzucanych aktem oskarżenia, gdyż z uzasadnienia wyroku nie wynika jednoznacznie, w jakiej ostatecznie części Sąd uznał za wiarygodne, a w jakiej nie, wyjaśnienia G. Z. (1), a dlatego wyjaśnieniom oskarżonych P., N. i B. oraz zeznaniom niektórych świadków odmówił wiarygodności;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że zgromadzone dowody dostatecznie potwierdziły tezę oskarżenia, iż A. P. dopuścił się zarzucanych mu czynów przestępczych w sytuacji, gdy ocena zebranego materiału dowodowego nie pozwala na dokonanie w tym zakresie stanowczych ustaleń, gdyż nie została w sposób jednoznaczny i nie nasuwający żadnych wątpliwości wykazana prawdziwość twierdzeń osób obciążających A. P., a wielokrotne używanie przez Sąd sformułowania „najprawdopodobniej” w odniesieniu do oskarżonego świadczy o braku możliwości poczynienia w tym zakresie bezspornych ustaleń.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie A. P. od popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w stosunku do tego oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego P. N. (1), zarzucając skarżonemu wyrokowi obrazę przepisów art. 193 kpk w zw. z art. 167 kpk i 170 kpk w zw. z art. 2 i art. 5 § 2 kpk i 7 kpk poprzez:

a) nieprzeprowadzenie przez sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny grafologii na okoliczność ustalenia, czy dokumenty, którymi posługiwały się osoby zawierające umowy leasingu z pokrzywdzonym (...) sp. z o. o.

w W. były sporządzane pismem oskarżonego P. N. (1), jak to ustalił sąd I instancji na podstawie jedynie domysłów,

b) nieprzeprowadzania przez sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny rachunkowości i księgowości na okoliczność ustalenia rzeczywistej szkody poniesionej przez (...) sp. z o. o. w W., z uwzględnieniem wpłaconych rat leasingowych, opłat wstępnych oraz korzyści uzyskanych z kosztów odliczenia podatku od towarów i usług oraz kosztów amortyzacji i innych korzyści fiskalnych związanych z przedmiotem udzielonego leasingu,

c) niezwrócenie się do pokrzywdzonego (...) sp. z o. o. w W.

o nadesłanie dokumentów zawierających informacje dotyczące ilości umów zawartych przez pokrzywdzonego z klientami skojarzonymi z udziałem oskarżonego P. N. (1), z uwzględnieniem ilości umów, które zostały zrealizowane,

d) nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentu, tj. umowy o współpracy pomiędzy firmą leasingową a pośrednikiem, zawnioskowanego przez oskarżonego w dniu 29.10.2012r.

-art. 391 § 1 kpk przez pominięcie przesłuchania świadka T. S. (1), pomimo że jego zeznania mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

-art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 kpk przez brak ustalenia przez sąd pierwszej instancji oraz organy ścigania danych dotyczących istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy osoby D. N., który zgodnie z zeznaniami świadków J. Z. (1) i R. S. miał odgrywać istotną rolę przy zawieraniu umów leasingowych, a który nosi to samo nazwisko co oskarżony P. N. (1),

-art. 410 i art. 7 kpk, polegająca na oparciu treści wyroku na dowolnie ocenionym materiale dowodowym, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i nieopartym na wiedzy i doświadczeniu życiowym, a także niepełnej analizie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania sądowego i pominięciu w toku tej analizy wyjaśnień oskarżonego P. N. (1), M. B., zeznań świadków, w szczególności A. M. (2) i G. M. (1) oraz umowy o współpracy między pośrednikiem a firmą leasingową przedstawionej przez oskarżonego P. N. (1), co skutkowało wyciągnięciem wniosków sprzecznych z zebrany materiałem dowodowym, który prawidłowo oceniony, pozwoliłby na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych,

-art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk poprzez pominięcie w uzasadnieniu jego istotnych elementów, w szczególności odnoszących się do poszczególnych faktów, które sąd uznał za udowodnione dowodów, na podstawie których te konkretne fakty uznał za udowodnione, tym samym de facto uniemożliwiając kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Nadto Sąd pominął ustalenia dotyczące kwestii umyślności oskarżonego i dowodu zamiaru bezpośredniego kierunkowego.

Poza tym poprzez nieuwzględnienie przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Wskazane wyżej uchybienia w następstwie doprowadziły do niewłaściwego ustalenia stanu faktycznego i niewłaściwej oceny dowodów nieuwzględnienia przy orzekaniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co z kolei doprowadziło do naruszenia zasady prawdy materialnej:

-art. 415 § 4 w zw. z art. 65 § 1 pkt. 2, 4, 5 kpk poprzez zasądzenie przez Sąd Okręgowy w K. solidarnie od oskarżonego P. N. (1) i innych z urzędu odszkodowania na rzecz (...) sp. z o.o. w W., podczas gdy nawet przyjmując hipotetycznie winę oskarżonego, zasądzenie odszkodowania było niedopuszczalne, albowiem po stronie pozwanych zachodzi współuczestnictwo konieczne z osobami, które zawierały umowę leasingu z pokrzywdzonym, a które nie występowały w charakterze oskarżonych w niniejszym procesie, albowiem poddały się dobrowolnie karze, unikając w ten sposób odpowiedzialności materialnej, mimo że to one formalnie są stronami umów leasingowych.

Nadto Sąd I instancji, zdaniem skarżącego, nie wyjaśnił okoliczności dotyczących wysokości szkód; albowiem nie uwzględnił przy jej ustalaniu takich korzyści finansowych pokrzywdzonego, jak korzyść z tytułu odliczenia podatku VAT, kosztów amortyzacji przedmiotu leasingu, wobec powyższego celem oszacowania rzeczywistej szkody poniesionej przez pokrzywdzonego należało powołać biegłego z dziedziny rachunkowości i księgowości. Nadto Sąd I instancji nie ustalił, czy pokrzywdzony był ubezpieczony od zdarzeń objętych przedmiotem procesu, a jeżeli tak to, czy nie uzyskał stosownego odszkodowania od ubezpieczyciela.

Nadto zarzucił on błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść poprzez ustalenie przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na uznanie oskarżonego P. N. (1) za winnego popełnienia przypisanych mu czynów wskazanych w punktach 1-10B sentencji zaskarżonego wyroku. Podczas, gdy prawidłowo przeprowadzone ustalenia, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego wyartykułowanymi w art. 7 kpk, prowadzą do konstatacji, iż poglądu Sądu I instancji nie sposób podzielić. Brak jest bowiem obiektywnych,

niebudzących wątpliwości, dowodów pozwalających przypisać oskarżonemu P. N. umyślność, w szczególności zamiar bezpośredni kierunkowy, wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. w W.. Ponadto brak chociażby pojedynczego bezpośredniego

i wiarygodnego dowodu, że oskarżony P. N. (1) sporządzał i dostarczał dokumenty zawierające nieprawdziwe dane o sytuacji majątkowej i finansowej osób, które miały być stroną umowy leasingu jako leasingobiorcy, a nadto, że bezpodstawnie uzyskał prowizje

od pokrzywdzonego, nie doprowadzając do skontaktowania leasingobiorców

z pokrzywdzonym Oskarżonemu P. N. (1) nie można przypisać przestępstwa oszustwa z uwagi na brak bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego, albowiem oskarżony nie miał wpływu na rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego, chociażby dlatego, że nie poświadczał on żadnych dokumentów, nie weryfikował danych majątkowych leasingobiorców, bowiem nie miał takiego obowiązku ani nie posiadał do tego upoważnienia, natomiast taki wpływ mogli mieć i mieli wyłącznie pracownicy pokrzywdzonego mający możliwość weryfikacji i danych dotyczących sytuacji majątkowej i finansowej osób zawierających umowy leasingu, chociażby przez zażądanie i sprawdzenie zaświadczeń z ZUS i Urzędu Skarbowego.

Ponadto Sąd I instancji błędnie ustalił, iż oskarżony P. N. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi na szkodę pokrzywdzonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części

i uniewinnienie oskarżonego P. N. od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

- obrońca oskarżonego M. B., który wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej umyślnie potwierdzał we wnioskach leasingowych nieprawdziwe informacje dotyczące sytuacji majątkowej i ekonomicznej potencjalnych leasingobiorców oraz faktu pośrednictwa w zawieranych umowach P. N. (2), czym umyślnie wprowadzał w błąd (...) sp. z o.o., doprowadzając spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co doprowadziło w konsekwencji do uznania, iż oskarżony swoim działaniem kilkakrotnie wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. (częściowo w zw. z art. 294 § 1 k.k.).

Podnosząc tenże zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

i uniewinnienie oskarżonego M. B. od wszystkich zarzucanych mu czynów oraz przyznanie mu od Skarbu Państwa kosztów obrony ustanowionej z wyboru w postępowaniu przed Sądem I instancji oraz przed Sądem II instancji, według norm przepisanych.

Z ostrożności procesowej zarzucił on również wyrokowi rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności, spowodowaną uwypukleniem przez Sąd I instancji okoliczności obciążających oskarżonego przy jednoczesnym zbagatelizowaniu czy też całkowitym pominięciu okoliczności łagodzących, a także nieuwzględnienie przez Sąd ścisłego związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego czynami.

W związku z tym zarzutem wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych pozbawienia wolności poprzez ich orzeczenie w niższym wymiarze i w konsekwencji orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności

w niższym wymiarze, przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji oraz warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności

na okres 5 lat próby.

- obrońca oskarżonego R. R. (1), który zarzucił wyrokowi rażąca obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na naruszeniu fundamentalnej zasady prawa oskarżonego do obrony,

manifestującej się m.in. w prawie do odmowy składania wyjaśnień, poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Kaliszu, że: „gdyby wyjazd R. R. nie był związany z nielegalną sprzedażą samochodu, to zarówno R. R. jak i J. R. nie odmawialiby składania wyjaśnień podczas pierwszych przesłuchań”, podczas gdy prawo do odmowy składania wyjaśnień (prawo do milczenia) jest prawem każdego oskarżonego i nie może powodować dla niego negatywnych konsekwencji, w szczególności zaś nie może być podstawą do wnioskowania o jego winie.

Nadto zarzucił on błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony R. R. (1) miał nie tylko świadomość, ale i zamiar uczestnictwa w przestępstwie polegającym na pomocy w zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wniosku takiego nie uzasadnia.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego R. R. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Biorąc pod uwagę rodzaj podnoszonych w wywiedzionych apelacjach zarzutów odwoławczych, zasadne jest, w przekonaniu Sądu, odniesienie się indywidualnie do poszczególnych apelacji.

Za całkowicie niezasadne uznać należy zarzuty wywiedzione w apelacji obrońcy oskarżonego M. B., jak i również te, sformułowane przez samego oskarżonego w piśmie z dnia 8 stycznia 2014r. zatytułowanym „Uzupełnienie apelacji”. W przedmiotowej sprawie sąd meriti dokonał wszechstronnej i wnikliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie udziału M. B. w zarzuconych mu czynach i z oceny tej wywiódł prawidłowe wnioski. Nie można podzielić zarzutu o tym, iż Sąd Okręgowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na uznaniu, iż M. B. działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, umyślnie wprowadzając w błąd pokrzywdzonego. Analiza wywiedzionego środka odwoławczego, zarówno obrońcy, jak i samego oskarżonego, prowadzi do wniosku, iż ich zdaniem zachowanie M. B. winno być rozpatrywane w kategoriach niedbalstwa i nienależytego wywiązywania się przez niego z obowiązków, a nie w kategorii czynu z art. 286 § 1 k.k. Takie twierdzenia są niczym nieopartą własną, subiektywną oceną jego zachowania, pozostającą w opozycji do zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał ustaleń faktycznych i wyciągnął z nich właściwe wnioski, także w zakresie dotyczącym prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób przekonujący, logiczny, szczegółowy i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego Sąd I instancji wyjaśniał w oparciu, o jakie dowody doszedł od przekonania o sprawstwie i winie M. B.. Oceniając wniesione w sprawie apelacje, nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż tak naprawdę zdaniem ich autorów odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie winny ponieść osoby z centrali firmy (...) sp. z o.o., które decydowały o finalnym zawarciu umowy leasingu, a nie oskarżony, który przekazywał jedynie dokumentację do centrali pokrzywdzonej spółki. Teza ta jest całkowicie błędna i oderwana od zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd meriti w sposób szczegółowy dokonał oceny zarówno obowiązków oskarżonego M. B., jak i podejmowanych przez niego w sprawie działań, które doprowadziły do zawarcia poszczególnych umów leasingowych będących przedmiotem postępowania. Akcentowany przez obrońcę wstępny charakter weryfikacji klientów, jakiego miał dokonywać oskarżony, nie ma w przedmiotowej sprawie znaczenia. Oczywiście jest, iż w strukturze firmy, w której był on zatrudniony, to ostatecznie nie do niego należała finalna decyzja o przyznaniu leasingu. Fakt ten jednak nie wyłącza jego odpowiedzialności, albowiem, jak ustalił to sąd meriti, to oskarżony

przekazywał do centrali firmy nieprawdziwe dane dotyczące sytuacji materialnej potencjalnych leasingobiorców. To w oparciu o te właśnie dokumenty była podejmowana decyzja leasingowa. Fakt, iż centrala firmy nie dokonywała ich ponownej weryfikacji, w żaden sposób nie może zwalniać oskarżonego od odpowiedzialności, jak chce tego skarżący, i powodować rozpatrywania jego zachowania w kategorii niedbalstwa. Działanie oskarżonego, jak ustalił to szczegółowo Sąd, polegało na wpisywaniu w dokumentach w postaci opinii o kliencie i notatce z wizyty w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, a zatem w dokumentach związanych z dokonywaniem przez niego weryfikacji klientów, nieprawdziwych danych. To, że miała ona charakter wstępny, jak akcentuje to obrońca, nie miało znaczenia. Oczywiście jest bowiem, jak wskazuje to Sąd I instancji, że gdyby dokumenty te były zgodne z prawdą, do rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego by nie doszło. Podnosząc argumenty o braku umyślności i niedbalstwie, zarówno obrońca, jak i sam oskarżony, zdają się zapominać o treści wyjaśnień tegoż ostatniego. M. B. twierdził w nich, iż skoro sporządził notatkę z wizyty w danym miejscu, to tam był, ewentualnie mógł zostać wprowadzony w błąd i pokazano mu inne miejsce działalności. Mieć jednak należy na uwadze, iż w przypadku 8 umów leasingowych oskarżony, jak prawidłowo ustalił to Sąd I instancji, w ogóle nie był w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej. W tych przypadkach też nie rozmawiał z żadną z osób, które występowały jako leasingobiorcy, na temat ich majątku i dochodów. Trudno zatem uznać takie postępowanie oskarżonego za przypadek, o czym zasadnie pisze sąd meriti (uzasadnienie k. 61). W tym zakresie argumentacja sądu meriti zasługuje na pełną akceptację i nie ma potrzeby jej powtarzania. Oceniając kwestię zachowania oskarżonego w kategoriach oceny prawnej, Sąd dokonał jej także poprzez pryzmat tego (co akcentuje obrońca), czy nie stanowiło ono przejawu jego niedbalstwa (czy zwykłego lenistwa). Argumentację na odrzucenie tej tezy, zawartą w pisemnych motywach wyroku, w całości należy podzielić. Zauważyć należy przy tym, że twierdzenie o tym, iż oskarżony mógł nie mieć czasu, z uwagi na ilość pracy, osobiście być w miejscach prowadzenia działalności gospodarczej przez leasingobiorców i wypisywał notatki z wizyty u klientów na „słowo honoru” (uzasadnienie uzupełnienia apelacji M. B. k. 3467), pojawiły się dopiero w tym piśmie. Wcześniej bowiem twierdził on odmiennie (wyjaśnienia k. 2704). Forsowanej tezie o niedbalstwie oskarżonego przeczy również fakt, iż był on przecież osobą mającą już doświadczenie w branży leasingowej. Trudno zatem uznać za logiczne, iż nie znał on obowiązujących tam zasad, procedur, jak i obowiązków związanych z zawieraniem takich umów. Słusznie także Sąd Okręgowy, czyniąc ustalenia w zakresie zamiaru oskarżonego, odwołuje się do zasad doświadczenia życiowego. Argumentację zawartą w tym zakresie w uzasadnieniu na karcie 62 w całości należy podzielić bez konieczności jej ponawiania.

W oparciu zatem o szczegółowo ustalone i ocenione okoliczności przedmiotowe sąd meriti wywiódł prawidłowy wniosek w zakresie oceny strony podmiotowej jego zachowania, przyjmując, iż działa on umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Za niezasadny uznać należy również sformułowany przez obrońcę zarzut rażącej surowości wymierzonej kary wobec oskarżonego M. B.. Jak przyjmuje się w orzecnictwie, z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych. Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej łagodność lub surowość (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w L. w sprawie I AKa 21/13 opublik. (...)).

Wymierzając zarówno kary jednostkowe za poszczególne czyny, jak i karę łączną, sąd meriti w sposób szczegółowy uzasadnił swoje stanowisko. Przy ferowaniu rozstrzygnięć

o karach jednostkowych z pola uwagi Sądu Okręgowego nie umknęły zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące i okolicznościom tym nadał należytą wagę. Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, iż przy wymiarze kar Sąd zbyt dużą wagę przypisał roli oskarżonego w popełnieniu zarzuconych mu czynów. Uzasadnienie Sądu I instancji w tym zakresie wskazuje na to, iż okoliczność ta faktycznie była brana pod uwagę przy wymiarze kary. Sąd ten uzasadnił również, z jakich powodów okoliczność ta winna mieć wpływ

na wysokość kar wymierzonych i z argumentami tym w całości należy się zgodzić. Oczywiście jest, iż skoro Sąd ustalił, iż rola oskarżonego, z czym należy się zgodzić, była w popełnieniu przypisanych mu czynów istotna, to fakt ten winien znaleźć swoje odzwierciedlenie

w wymiarze kary. Warto zauważyć, że w tym układzie faktycznym, gdyby nie współudział M. B. w popełnieniu przestępstwa, do ich dokonania by nie doszła. Brak jest również dysproporcji pomiędzy karami wymierzonymi M. B. i P. N. (1). Co do każdego z nich występowały bowiem inne okoliczności, zarówno obciążające, jak i łagodzące. Wymierzając im kary, sąd wartościował je i indywidualizował

w sposób prawidłowy. Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, iż pomiędzy tymi rozstrzygnięciami brak jest wewnętrznej sprawiedliwości w wyroku w zakresie kar wymierzonych tym oskarżonym. Sąd I instancji w sposób prawidłowy i zasługujący

na akceptację wskazał, w oparciu o jaką zasadę wymierzył karę łączną. Również co do tego brak jest podstaw do kwestionowania stanowiska sądu meriti.

Również zarzuty podniesione w apelacji obrońcy J. R. (1), jak i samego oskarżonego, nie dały podstawy do ich uwzględnienia. W szczególności za nietrafny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sądu meriti co do sprawstwa tegoż oskarżonego. Sąd Okręgowy w zakresie wszystkich czynów mu przypisanych dokonał szczegółowych ustaleń faktycznych, co do roli oskarżonego w poszczególnych czynach. Dowody, w oparciu o które ustalenia te poczyniono, ocenione są w sposób przekonujący, logiczny i zgodny

z zasadami doświadczenia życiowego. Stanowisko swoje w tym zakresie Sąd I instancji należycie również uzasadnił. Nie można, zdaniem Sądu, podzielić zarzutu obrońcy

o oczywistej sprzeczności pomiędzy opisem czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 24 wyroku a uzasadnieniem. Z uzasadnienia wyroku Sądu zawartego na stronie 55 wynika jasno, iż do założenia działalności gospodarczej i zawarcia umowy leasingowej R. W. (1) został nakłoniony, między innymi przez oskarżonego oraz nieżyjącego już T. M.. Okoliczność tę ustalono w oparciu o zeznania M. S. oraz potwierdzające je zeznania R. W.. Sąd meriti w sposób przekonujący uzasadnił również, czemu w tym zakresie daje wiarę zeznaniom R. W. jak i M. S.. Na karcie 23 uzasadnienia (do czego odwołuje się obrońca) sąd meriti wskazał, iż to M. S. miał zaproponować

R. W., by ten zawarł na swoje nazwisko umowę leasingową. Powyższe ustalenie jest nieprecyzyjne, niemniej jednak nie jest to okoliczność tego rodzaju, aby powodowała sprzeczność między wyrokiem a uzasadnieniem. Z dalszej części pisemnych motywów wyroku wynika bowiem jednoznacznie, iż rola oskarżonego była w nim taka, jak w opisie czynu przypisanego. Zresztą w części ustalającej stan faktyczny sąd meriti wskazał, iż doszło do porozumienia pomiędzy wszystkim współdziałającymi w tej sprawie w restauracji U (...) i wtedy to doszło do szczegółowych ustaleń. Wówczas to R. W. zobowiązał się do założenia na swoje nazwisko działalności gospodarczej. Ustalenie faktyczne, które kwestionuje skarżący, nie jest zatem błędne, lecz nieprecyzyjnie sformułowane. Sam fakt,

iż R. W. nie wskazał na oskarżonego jako osobę biorącą udział w przestępstwie

na rozprawie przed Sądem, nie wyłącza jego odpowiedzialności. W całości podzielić należy w tym zakresie trafną argumentację przytoczoną przez sąd meriti na karcie 56 uzasadnienia. Sąd I instancji słusznie uznał, iż także R. W. potwierdza udział oskarżonego w tym czynie, mimo braku jego rozpoznania. Świadek ten na określenie oskarżonego bowiem posługiwał się pseudonimem (...), (...), a sam oskarżony nie przeczył, iż takiego używa. Słuszne zatem było rozumowanie sądu, iż jest to jedna i ta sama osoba, co dodatkowa potwierdziły zeznania M. S.. Bezzasadne są zarzuty również odnośnie błędnej oceny zeznań M. S.. Ocena zeznań tego świadka dokonana przez sąd meriti nie wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów, jest logiczna i przekonująco uzasadniona. Nie można, jak chce tego skarżący, dezawuować zeznań tegoż świadka tylko z tego powodu,

iż pomawia on oskarżonego o udział w dokonaniu przestępstwa i był on już karany. Zauważyć jednak należy, iż w tym zakresie jego zeznania znajdują potwierdzenie w innym materialnie dowodowym, między innymi w postaci zeznań

R. W., J. A. i M. C.. Te obiektywne dowody weryfikują zatem treść zeznań kwestionowanego przez obrońcę świadka. Dodatkowo na poparcie argumentów sądu wskazać należy, iż z zeznań M. S. nie wynika, aby był on negatywnie nastawiony do oskarżonego i chciał na niego przerzucić całą odpowiedzialność. Z zeznań na rozprawie wynika, że jest wręcz przeciwnie i stara się on umniejszyć jego udział, wskazując, iż główną rolę w tych przestępstwach odgrywał T. M..

Wbrew temu, co twierdzi obrońca, brak jest też podstaw do kwestionowania przyjętej konstrukcji współsprawstwa oskarżonego w dokonaniu przypisanych mu czynów.

W uzasadnieniu skargi w tym zakresie, poza teoretycznymi rozważaniami na temat teorii współsprawstwa i kwestii odróżnienia go od pomocnictwa, skarżący nie wskazał jakichkolwiek argumentów osadzonych w realiach przedmiotowej sprawy pozwalających

na kwestionowanie przyjętej przez Sąd konstrukcji. Całkowicie niezasadny jest zarzut, jakoby Sąd przyjął taką konstrukcję, albowiem było to „niewątpliwie dla niego wygodne,

bo przyjmując ją, nie wdawał się w ogóle w jakiegokolwiek rozważania na temat roli, jaką poszczególne osoby odegrały w popełnieniu określonych czynów” (uzasadnienie apelacji

k. 9). Twierdzenie takie jest całkowicie dowolne i bezpodstawne. Sąd Okręgowy

co do wszystkich oskarżonych w tej sprawie w sposób szczegółowy i znajdujący odzwierciedlenie w opisie czynów im przypisanych wskazał, na czym konkretnie polegała ich rola w poszczególnych czynach. Dotyczy to również J. R. (1).

Również w zakresie osób współdziałających, a skazanych w odrębnym postępowaniu, sąd meriti, czyniąc ustalenia faktyczne, wskazał ich rolę. Argumenty przytoczone przez ten Sąd na poparcie tezy,

iż oskarżony brał udział w popełnieniu czynów wspólnie i w porozumieniu z innymi, są przekonujące i logiczne.

Szczegółowo ustalona przez Sąd I instancji rola J. R. (1) przy popełnieniu każdego z przypisanych mu czynów wskazuje, iż musiał on swoją świadomością obejmować całość przestępczej akcji i mieć świadomość tego, iż przedmioty leasingu

nie istnieją. O powyższym, jak trafnie wskazano, świadczy choćby fakt, że po podpisaniu umowy leasingowej przez R. W. oskarżony namawiał go, by złożył on zawiadomienie

o kradzieży (nieistniejącego przecież w rzeczywistości) sprzętu będącego przedmiotem leasingu. J. R. (1), namawiając do zawarcia umowy leasingowej J. A.

czy M. C., wiedział, jak wynika z ich zeznań, w jakiej znajdują się oni sytuacji finansowej. Podkreślenia wymaga, iż J. A. nie miał nawet środków na wyrobienie dowodu osobistego. Słusznie zatem sąd meriti akcentuje, iż oskarżony, już choćby

na podstawie tych okoliczności, musiał mieć świadomość tego, że nie są to osoby, które mogą otrzymać jakiegokolwiek leasing i gdyby w dokumentach leasingowych podawano ich prawdziwą sytuację majątkową, nigdy nie doszłoby do zawarcia umów leasingowych. Kolejną okolicznością, na którą zwrócić należy uwagę, jest to, iż oskarżony ten był

obecny podczas spotkania M. C. z oskarżonym P. N., kiedy to podpisywał on dokumenty przedstawiające nieprawdziwe dane o sytuacji majątkowej niezbędne do tego, aby móc uzyskać leasing. Słusznie zatem Sąd doszedł do przekonania,

iż J. R. (1) był współpracą czynów mu przypisanych i obejmował swoją świadomością całość akcji przestępczej. Dokonywanie przez niego zaś poszczególnych czynności koniecznych

do finalnej realizacji czynu zabronionego wynikało z podziału ról pomiędzy wszystkimi współdziałającymi.

Nie nosi znamion dowolności ocena wyjaśnień oskarżonego dokonana przez sąd meriti. Jest ona przekonująca, logicznie oceniona i wsparta merytorycznymi argumentami. Zasadnie Sąd uznał je za całkowicie nieracjonalne, nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Stanowisko Sądu w tym zakresie jest szczególnie uzasadnione i niecelowe jest jego powtarzanie. Także argument o pozbawienia prawa do obrony, związany z brakiem

możliwości uczestniczenia w przesłuchaniu świadka J. A. przez sąd wezwany, podniesiony w apelacji własnej oskarżonego, nie jest zasadny. J. R. (1) został powiadomiony o terminie przesłuchania tegoż świadka i nie składał wniosku o umożliwienie mu udziału w tej czynności. W przesłuchaniu tym uczestniczył obrońca oskarżonego

z urzędu. Fakt, iż nie był to ten obrońca, który reprezentował go przez Sądem Okręgowy

w K., lecz obrońca wyznaczony do tej czynności spośród adwokatów z okręgu sądu wezwanego nie stanowi pozbawiania prawa do obrony. Podnoszony przez oskarżonego fakt, iż przesłał on pytania swojemu obrońcy z urzędu celem zadania ich świadkowi

J. A., a ten z kolei przesłał je obrońcy wyznaczonemu w trybie art. 84 § 2 kpk przez Sąd Rejonowy w Trzciance, który nie odebrał korespondencji, nie może być rozpatrywany w kategorii naruszenia prawa do obrony. Oskarżony miał bowiem możliwość skierowania tych pytań bezpośrednio do Sąd Okręgowy celem przesłania ich z odezwą do sądu wezwanego bądź też mógł je skierować bezpośrednio do tego sądu. Nie znajduje uzasadnienia czynienie Sądowi I instancji zarzutu nieprzesłuchania świadków R. J., E. J. i A. W.. W tym zakresie sąd meriti podjął decyzję merytoryczną, oddalając wniosek dowodowy w zakresie przesłuchania świadków R. J. i E. J. (postanowienie k. 2877) oraz dopuszczając dowód z zeznań A. W.. Argumentacja tegoż postanowienia w zakresie oddalenia wniosku zasługuje na pełną aprobatę. Okoliczności, na które mieliby zeznawać ci świadkowie, nie miały znaczenia w sprawie. Odnosnie A. W. to Sąd wniosek ten oddalił z uwagi na fakt, iż nie udało się ustalić jej aktualnego miejsca pobytu (postanowienia k. 3190). Przeprowadzenie tego dowodu nie było zatem możliwe z przyczyn obiektywnych, a Sąd wykorzystał możliwe sposoby w celu ustalenia jego adresu i spowodowania stawienia, co nie przyniosło rezultatu.

Niezasadna jest również apelacja obrońcy R. R. (1). Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, sformułowanym zresztą dość ogólnie, sąd meriti nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, przyjmując, że oskarżony ten miał nie tylko świadomość, ale i zamiar uczestniczenia w przypisanym mu przestępstwie. Zarzuty obrońcy pod adresem Sądu I instancji w tym zakresie ograniczają się praktycznie tylko i wyłącznie do prezentowania wersji przedstawianej przez R. R. (1) w toku postępowania sądowego

i kwestionowania ustaleń sądu. Tymczasem Sąd Okręgowy dokonał oceny zebranych dowodów w kontekście przypisanego oskarżonemu czynu w sposób zgodny z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W pierwszej kolejności negatywnie zweryfikował on wersję R. R. (1) i jego ojca, iż oskarżony pojechał samochodem marki M. (...) na Ukrainę, który został tam sprzedany w celu wyrobienia prawa jazdy. Równie przekonująca i logicznie dokonana jest negatywna weryfikacja twierdzeń

J. A., iż R. R. (1) udał się z nim i nieustalonym mężczyzną na Ukrainę

w celach turystycznych. W sposób zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i logiki Sąd ocenił sposób przekroczenia granicy przez oskarżonego i mężczyzny o nieustalonej tożsamości towarzyszącego J. A. w podróży na Ukrainę. Takie zachowanie oskarżonego i nieustalonego mężczyzny, przekroczenie granicy pieszo, w sytuacji gdy J. A. przejechał ją samochodem, jest całkowicie niezrozumiałe i sprzeczne

z doświadczeniem życiowym. Zachowanie takie staje się natomiast całkowicie wyłumaczalne w sytuacji, gdy osoby te wiedziały, jaki jest cel ich podróży tym samochodem poza granice Polski. Nie bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego i wywiedzenia wniosku o jego świadomości i zamiarze udziału w przypisanym czynie z art. 291 § 1 kk ma fakt, iż jego ojciec uczestniczył w wyłudzeniu tegoż samochodu od firmy leasingowej. Podzielić zatem należy w całości pogląd sądu, iż okoliczności związane z wyjazdem R. R. (1) na Ukrainę, sposób przekroczenia granicy, fakt, iż ojciec oskarżonego brał udział

w wyłudzeniu tego samochodu i z uwagi na poszukiwanie listem gończym nie mógł przekraczać granicy, oceniane zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazują na to, iż oskarżony miał świadomość, że celem jego wyjazdu jest udział w sprzedaży wyłudzonego samochodu, którego J. A. nie jest właścicielem. Również argumenty sądu meriti zawarte w pisemnych motywach wyroku na karcie 51 wskazujące na uzasadnienie roli R. R. (1) w tym przestępstwie są przekonujące, logiczne i zasługują na pełną akceptację bez konieczności ich ponawiania. Chybiony jest też zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, a to art. 175 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk. W treści kwestionowanej oceny wyjaśnień J. R. i R. R. dokonanej przez Sąd I instancji zawartej na karcie 51 uzasadnienia nie sposób dopatrzeć się naruszenia prawa do obrony realizowanego, między innymi przez prawo do odmowy złożenia wyjaśnień. Przyjmuje się zgodnie, iż skorzystanie

z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień nie może wywoływać negatywnych konsekwencji

i nie może być uznane za okoliczność obciążającą (por. wyrok SN z 4.11.1977r., V KR 176/77, OSNKW 1978, nr 1.poz 7). Sąd meriti jednak z prawa tego realizowanego przez tych oskarżonych na etapie postępowania przygotowawczego nie wywiódł jakichkolwiek negatywnych dla nich konsekwencji. Mieć jednak należy na uwadze, że oskarżeni, decydując się na złożenie wyjaśnień określonej treści przed Sądem, musieli liczyć się z tym, iż będą one poddane ocenie nie tylko

co do ich treści, ale również w kontekście czasu i etapu, na jakim je złożono. Takiej właśnie oceny tych dowodów dokonał w tej sprawie Sąd I instancji. Trudno zatem dopatrywać się w tym naruszenia prawa do obrony. Z tych też wszystkich względów brak było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy R. R. (1). Z urzędu podnieść należy, iż czyn przypisany oskarżonemu, którego miał on dopuścić się na terytorium Ukrainy, jest tam również penalizowany. Także orzeczona względem niego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie nosi cech rażącej surowości.

Za niezasadne uznać należy też zarzuty wywiedzione w apelacji obrońcy oskarżonego P. N. (1). Dokonując ustaleń faktycznych co do sprawstwa tego oskarżonego, sąd meriti nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Odnosząc się do twierdzeń kwestionujących udział P. N. (1) w przypisanych mu czynach, mieć należy na uwadze, iż on sam nie kwestionował tego, że pośredniczył w zawieraniu umów leasingowych będących przedmiotem postępowania. Okoliczność tę potwierdzał również M. B.. Ma to,

w ocenie Sądu, o tyle znaczenie, iż pozbawia argumentu do kwestionowania w tym zakresie zeznań M. S. (1) i G. Z. (1). Sąd I instancji, wbrew temu, co twierdzi skarżący, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie roli i udziału P. N. (1) w przypisanych mu czynach. Stanowisko Sądu w tym zakresie jest szczegółowo i logicznie uzasadnione. Zasluguje ono zatem w całości na uznanie. Z zeznań osób, na które zawierane były umowy leasingowe, wynika wprost, iż żadna z nich nie podawała informacji

o swoich dochodach czy sytuacji materialnej ani też nie przedstawiała dokumentów potwierdzających wysokość czy źródła dochodu. Podpisywali oni gotowe i wypełnione wnioski leasingowe ze załączonymi do nich dokumentami. W ocenie sądu odwoławczego, wbrew twierdzeniom apelującego, przekonujące i znajdujące oparcie w materiale dowodowym oraz dokonanej przez Sąd I instancji jego ocenie, jest twierdzenie, iż to P. N. (1) był osobą, która między innymi dokumenty takie sporządzała i przedstawiała

do podpisu. Wskazują na to nie tylko dowody z zeznań M. S. czy G. Z., ale i zeznania osób podpisujących umowy leasingowe. Akceptując i dzieląc takie stanowisko sądu meriti, mieć także należy dodatkowo na uwadze, iż sam oskarżony nie kwestionował,

o czym była już mowa, że pośredniczył w tych umowach ani też nie wskazywał, żeby dokumenty te wypełniał ktoś inny. Trudno zatem, kierując się zasadami logiki, uznać, iż to kto inny dokumenty te sporządzał, a oskarżony tylko przywoził je do podpisu. Tezę taką wyklucza całokształt okoliczności związanych z podpisywaniem tych dokumentów. Dodatkowo zauważyć należy, co umyka obrońcy, iż taka forma udziału w przestępstwie P. N. (1) nie była jedyną. Jak bowiem zasadnie ustalił to Sąd, oskarżony ten odebrał część pieniędzy wyłudzonych z leasingu z czynu przypisanego w pkt. 3 wyroku. Oskarżony wykonywał również dokumentację fotograficzną budynków na potrzeby umowy leasingowe zawieranej przez R. W., które miały „udawać siedzibę jego firmy”. Ocena zatem tych wszystkich okoliczności związanych z udziałem P. N. (1) w przypisanych mu czynach przekonuje o tym, iż jego rola, ustalona przez Sąd I instancji w przestępczym procederze jako tego, który dostarczał i sporządzał dokumenty niezbędne do zawarcia leasingu, a które zawierały nieprawdziwe dane, jest zasadna. Nie było zatem potrzeby, w ocenie Sądu, dopuszczania dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Zauważyć należy, iż formułując ten zarzut, obrońca wniosku takiego nie składał podczas rozpoznania sprawy przed Sądem Okręgowym. Podniesiony zatem w apelacji zarzut nieprzeprowadzenia z urzędu tego dowodu jest w okolicznościach niniejszej sprawy bezzasadny. Twierdzenia skarżącego

o tym, iż domysłem sądu są twierdzenia o tym, że dokumenty takie były sporządzane przez oskarżonego, w kontekście powyższych okoliczności i logicznej ich oceny dokonanej przez sąd meriti są całkowicie dowolne. Dla odpowiedzialności karnej oskarżonego w kontekście przypisanego mu zarzutu popełnienia czynów z art. 286 § 1 kk w przedmiotowej sprawie nie mają znaczenia podnoszone argumenty przez skarżącego, a dotyczące braku formalnej umowy o współpracy pomiędzy nim a (...) sp. z o.o. Za całkowicie dowolne i oderwane od realiów sprawy uznać należy twierdzenia o tym, iż P. N. (1) nie popełnił przestępstw oszustwa z uwagi na brak wymaganego dla bytu tego przestępstwa związku przyczynowego pomiędzy jego zachowaniem a zachowaniem pokrzywdzonej spółki polegającym na rozporządzeniu mieniem. Formułując taka tezę, obrońcy całkowicie z pola widzenia umyka fakt przyjętej dla odpowiedzialności karnej konstrukcji współsprawstwa. Argumenty przytoczone przez Sąd, a przemawiające za przyjęciem takiej właśnie konstrukcji, znajdujące się na karcie 69-70 uzasadnienia, są trafne, przekonujące i znajdują

potwierdzenie w ocenie materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie. Wprowadzenie w błąd pracowników (...) sp. z o.o polegało na wytworzeniu przekonania, iż osoby, które ubiegają się o leasing, mają bardzo dobrą sytuację majątkową (co wynikało z dokumentów sporządzanych przez oskarżonego) i będą wpłacać raty leasingowe. Przekonanie takie powstało u pokrzywdzonego na skutek wspólnego działania wszystkich osób oskarżonych w przedmiotowej sprawie, za wyjątkiem, co oczywiste, R. R. (1). Rację ma Sąd, iż bez współdziałania wszystkich oskarżonych, w tym również P. N. (1), nie doszłoby do wprowadzenia (...) sp. z o.o w błąd. Ustalone przez sąd meriti okoliczności wskazują zatem w sposób jednoznaczny, iż oskarżony miał świadomość, iż współdziała z innymi osobami w pełnieniu przestępstwa i akceptował całości przestępczej akcji.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy przepisów art. 410 kpk i art. 7 kpk. Dokonana w przedmiotowej sprawie ocena dowodów jest jasna, przekonująca, logicznie uzasadniona i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Ocena ta jest przeprowadzona w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w toku postępowania w tej sprawie. Nie można zgodzić się z zarzutem, iż Sąd, rozstrzygając w tej sprawie, pominął wyjaśnienia P. N. (1) czy też M. B.. Przeczy temu obszerna lektura uzasadnienia wyroku, w którym wyjaśnienia te zostały poddane szczególnej analizie, dokonanej z uwzględnieniem całości materiału dowodowego (uzasadnienie 57-62). Także zeznania świadków A. M. (2) i G. M. (1) poddane były analizie przez sąd meriti. Odnośnie braku dokonania analizy umów o współpracy pomiędzy pośrednikiem a firmą leasingową przedstawionej przez P. N. (1), stwierdzić należy, iż dowód ten nie miał jakiegokolwiek znaczenia w sprawie, albowiem umowy te dotyczyły współpracy z innymi podmiotami niż pokrzywdzony. Zresztą, na co zwracał uwagę sam skarżący, oskarżonego z firmą (...) sp. z o.o nie łączyła żadna umowa. Analiza innych tego typu umów nie miała w tej sprawie jakiegokolwiek znaczenia. Stąd też za niezasadny uznać należało także zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z tychże umów. Sąd meriti w sposób przekonujący wskazał, w jakim zakresie i z jakich powodów dał wiarę świadkom G. Z., M. S.. Ocena tych dowodów jest przekonująca i prawidłowo uzasadniona. Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań tych świadków tylko i wyłącznie z tego powodu, iż we wcześniejszym postępowaniu poddali się oni karze. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest zatem oceną swobodą, a nie dowolną, jak chce tego obrońca. Sąd, przyjmując, iż to oskarżony był osobą, która sporządziła i przedstawiła do podpisu J. Z. dokumenty zawierające nieprawdziwe informacje o jego sytuacji materialnej, nie naruszył treści art. 5 § 2 kpk. W pisemnych motywach wyroku Sąd ten w sposób logiczny uzasadnił, w jakim zakresie i z jakich to powodów odmówił wiarygodności twierdzeniom J. Z. odnośnie tego, iż osobą, która dostarczyła mu takie dokumenty, nie był P. N. (1). Dokonując takiej oceny, Sąd słusznie powołuje się na zgodność sposobu opisu, w jaki doszło do podpisania przez J. Z. dokumentów niezbędnych do zawarcia umowy leasingu z pozostałymi tego typu przypadkami będącymi przedmiotem niniejszego postępowania, w których to właśnie oskarżony dostarczał i sporządzał takie dokumenty. Wreszcie kolejną okolicznością, także dostrzeżoną przez Sąd, jest również i to, że sam oskarżony nie kwestionował, iż pośredniczył w umowach zawieranych przez J. Z.. Wszystkie te okoliczności szczegółowo uzasadnione przez Sąd Okręgowy doprowadziły do wyciągnięcia słusznego wniosku także i co do sprawstwa P. N. (1) odnośnie czynów z udziałem J. Z. (1).

Za nietrafny uznać należy zarzut obrazy art. 391 § 1 kpk poprzez pominięcie przesłuchania świadka T. S.. Wbrew temu zarzutowi, bliżej zresztą nieuargumentowanemu, Sąd I instancji nie naruszył treści powyższego przepisu. Zeznania tegoż świadka ujawniono z uwagi na fakt, iż przebywa on poza granicami kraju i brak było danych o jego aktualnym adresie (postanowienie k. 3190). Decyzja Sądu Okręgowego była w tym zakresie zatem całkowicie zasadna i znajdowała uzasadnienie w powyższym przepisie. Co do braku ustalenia danych osoby o nazwisku D. N., zauważyć należy, iż w toku postępowania przygotowawczego dokonano sprawdzeń tych danych pod kątem ustalenia osoby, która miała nakłonić J. Z. (1) do zawarcia umów leasingowych i posługiwać się takimi właśnie danymi. Dokonane sprawdzenia tych danych przez policję pozwoliły na ustalenie, iż osoba figurująca pod takim nazwiskiem oraz adresem, który wynikał

z dokumentów, jakimi dysponował J. Z. (1), nie miała związku ze sprawą. Odnośnie tak sformułowanego zarzutu mieć też należy na względzie, iż w toku postępowania sądowego, w tym zakresie, obrońca nie składał jakichkolwiek wniosków. Podobnie zresztą, jak i odnośnie pozostałych zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w dziedzinie rachunkowości. Zdaniem Sądu, dla wyliczenia wartości szkody w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby zasięgnięcia wiadomości specjalnych biegłego. Jej wysokość wynika jednoznacznie z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a dotyczących poszczególnych umów leasingowych, włącznie z informacjami co do wysokości uiszczonych opłat wstępnych i administracyjnych, jak i również wysokości wpłat czynszu leasingowego z tytułu poszczególnych umów. Na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu w niniejszej sprawie nie rzutuje zarzut niezwrócenia się do pokrzywdzonego o nadesłanie informacji o ilości umów leasingowych zawartych przez pokrzywdzonego z klientami skojarzonymi przez P. N. (1). Okoliczność ta w realiach tej sprawy nie miała bowiem żadnego znaczenia dla jej rozstrzygnięcia.

Nie można podzielić poglądu obrońcy o tym, iż w sprawie tej istniało pomiędzy współoskarżonymi współuczestnictwo konieczne z osobami, które zawierały umowy leasingowe i w związku z tym zasądzenie odszkodowania nie było dopuszczalne. Współuczestnictwo konieczne zachodzi wówczas, gdy po stronie procesowej występuje kilka podmiotów razem, ponieważ im razem przysługuje łączna legitymacja procesowa. W pełni podzielić należy pogląd wyrażony w orzecznictwie na gruncie postępowania cywilnego, że nie zachodzi współuczestnictwo konieczne w procesie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym między pozwanymi osobami odpowiedzialnymi do naprawienia szkody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.03.2007r. w sprawie II CSK 478/06). Przekładając ten pogląd na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż pomiędzy oskarżonymi oraz osobami zawierającymi umowy leasingowe nie występowało współuczestnictwo konieczne. Z tego też względu zarzut naruszenia przez sąd meriti art. 415 § 4 kpk w zw. z art. 65 § 1 pkt. 2, 4 i 5 kpk jest nietrafny.

Sąd I instancji nie naruszył też art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 4 kpk. Podniesione na uzasadnienie tego zarzutu okoliczności są jedynie subiektywną oceną pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego. W obszernym, szczegółowym i logicznym uzasadnieniu sąd wskazał, którym dowodom dał wiarę i z jakich powodów, a także czemu nie uznał dowodów przeciwnych. Wskazał również, jakie fakty i w jakim zakresie uznał za udowodnione oraz na jakich oparł się dowodach. Wypowiedział się również w kwestii strony podmiotowej czynu przypisanego oskarżonemu, wskazując, w oparciu o jakie to fakty doszedł do przekonania, iż działał on umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Wywiedzenie w przedmiotowej sprawie apelacji dało natomiast podstawę do zmiany zaskarżonego wyroku w pkt. 9A z uwagi na stwierdzoną obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 294 § 1 kk. Wartość mienia co do tego czynu wynosi 114 649,50 zł. Kwota ta zatem nie stanowi mienia znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 kk. w wersji obowiązującej w chwili wyrokowania. Konsekwencją zmiany wyroku w tym zakresie było również złagodzenie orzeczonej za ten czyn kary do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny do 80 stawek po 50 złotych każda. Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności uwzględniono związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy czynami i ukształtowano ją przy przyjęciu zasady asperacji. Orzeczone w przedmiotowej sprawie przez sąd meriti kary jednostkowe pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej surowości. Przy ich ferowaniu uwzględniono zarówno okoliczności obciążające, ich ilość i rodzaj, jak i łagodzące. Cechy takiej nie nosi także orzeczona kara łączna.

Oceniając zasadność apelacji obrońcy A. P., w pierwszej kolejności odnieść się należy do powodów uchylecia wyroku co do tego oskarżonego w pkt. 32 wyroku. Przypisując ten czyn oskarżonemu, sąd meriti wskazał w jego opisie, iż jego udział w nim polegał na dostarczeniu podrobionego dokumentu w postaci wyceny rzeczoznawcy nieistniejącej maszyny. Tymczasem w pisemnych motywach tego rozstrzygnięcia w stanie faktycznym brak jakichkolwiek ustaleń co do roli A. P. w tym czynie (uzasadnienie k. 23-26). Nadto czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd I instancji wskazał (k. 24), iż to „P. N. dostarczył do komisji podrobioną wycenę maszyny dokonaną rzekomo przez

J. K.”. Z powyższego wynika zatem ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią wyroku a dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. W dalszej części uzasadnienia dotyczącej oceny dowodów co do sprawstwa oskarżonego, Sąd ocenia je między innymi przez pryzmat posłużenia się, do wyłudzenia tego leasingu, sfalszowaną wyceną rzeczoznawcy, co wskazywać ma na to, iż to prawdopodobnie właśnie A. P. ją dostarczył. Istniejąca zatem sprzeczność pomiędzy opisem przypisanego czynu a dokonanymi ustaleniami faktycznymi uniemożliwia przeprowadzenie kontroli merytorycznej zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Nie jest bowiem wiadome tak naprawdę, jaką rolę A. P. w tym przestępstwie przyjął Sąd I instancji. Z uwagi na powyższe konieczne było uchylenie w tym zakresie wyroku i przekazane sprawy do ponownego rozpoznania. Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd dokona prawidłowych ustaleń faktycznych co do ewentualnej roli oskarżonego, kompatybilnych z opisem przypisanego mu czynu, o ile do tego dojdzie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ograniczyć się winien do przeprowadzenia najistotniejszych dowodów osobowych w postaci przesłuchania osób współdziałających w zarzuconym czynie, a w pozostałym zakresie może skorzystać z instytucji art. 442 § 2 kpk.

Przechodząc od oceny zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy do pozostałych czynów, stwierdzić należy, iż są one niezasadne. Sąd, wbrew temu co twierdzi skarżący, dokonał wszechstronnej i wnikliwej oceny materiału dowodowego. Analiza pisemnych motywów tego wyroku w żaden sposób nie wskazuje na to, jak chce obrońca, aby ocena dowodów w tej sprawie była wybiórcza. Czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd wskazał, na jakich dowodach oparła się w tym zakresie i czemu odmówił wiary dowodom przeciwnym. Także odnośnie każdego z przypisanych A. P. czynów wskazał on, na czym konkretnie polegała jego rola. Oceniając materiał dowodowy, Sąd uzasadnił, które z zebranych dowodów wskazują na jego sprawstwo w odniesieniu do konkretnego przypisanego mu czynu. Dokonana ocena dowodów nie jest pobieżna i zbiorcza, lecz szczegółowo i przekonująco uzasadniona w odniesieniu do każdego z czynów. Wbrew twierdzeniom, Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do wersji oskarżonego odnośnie tego, iż G. Z. był mu winny pieniądze z tytułu pożyczki, stąd też dokonywał on na jego konto przelewów. Dokonując oceny tej wersji, sąd meriti miał na uwadze dokument, o jakim mowa w apelacji. Jednoznacznie wynika to z treści uzasadnienia (k. 63). Sąd I instancji odnosi się do dokumentów z kart 243-245 akt sprawy mających potwierdzać fakt pożyczki udzielonej G. Z.. Brak jest zatem podstaw do zasadnego twierdzenia o naruszeniu art. 4 kpk. Nie można zatem stawiać zasadnie zarzutu, iż dowód ten został pominięty. Zawarte w nim informacje były natomiast przedmiotem oceny Sądu, także w powiązaniu z innymi dowodami w sprawie, w tym z samymi wyjaśnieniami oskarżonego odnośnie wysokości pożyczki, jakiej miał udzielić G. Z.. Sąd meriti w sposób przekonujący i logiczny uzasadnił (k. 63), z jakich to powodów nie daje wiary tej wersji. Ocena zawarta w pisemnych motywach w tym zakresie zasługuje na akceptację i nie ma powodów, by jej powtarzać. Także co do oceny sytuacji materialnej oskarżonego, co stanowi przedmiot zarzutu, sąd meriti dysponował danymi, które to pozwalały mu na wyciągnięcie wniosków, iż nie była ona na tyle dobra, by móc udzielać G. Z. pożyczek i to w niemałej wysokości.

W kontekście powyższych zarzutów i zdyskredytowaniu wersji oskarżonego przez Sąd, mieć należy na uwadze, iż analiza tych dokumentów nie była jedynym elementem prowadzącym do odrzucenia tej wersji. Mieć bowiem należy na uwadze także zeznania G. Z. oraz M. S., którzy wprost wskazują na udział A. P. w czynach mu przypisanych. W kontekście oceny zeznań powyższych świadków, jak i również oceny pozostałego materiału dowodowego, w tym zeznań świadka G. M., Sąd nie naruszył art. 7 kpk. Ocena dowodów jest jasna, przekonująca i nie nosi cech dowolności. W szczególności zaś nie można dyskwalifikować wiarygodności zeznań G. Z. i M. S. tylko

i wyłącznie, jak chce tego obrońca, z uwagi na fakt, iż wcześniej poddali się oni karze czy też byli już karani. Zauważyć bowiem trzeba, że treść ich zeznań w żaden sposób nie wskazuje

na to, aby w sposób celowy pomawiali oni A. P.. Kwestia zaś tego, czy występujący w tej sprawie świadek G. M. (1) winien mieć postawione zarzuty współudziału

w popełnionych przestępstwach, jest decyzją nienależącą do Sądu. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji dostrzegł, iż G. Z. na różnych etapach postępowania przygotowawczego przedstawiał różne wersje wydarzeń, ale dotyczyły one w zasadniczej części jego udziału w zarzuconych mu czynach. Treść ich nie wskazuje natomiast, aby przerzucał on odpowiedzialność na A. P.. Nie bez znaczenie, na co wskazał zasadnie Sąd, jest to, a co całkowicie pomija skarżący, skupiając się jedynie na eksponowaniu fragmentów materiału dowodowego i tym samym dokonując w wybiórczej ocenie, że A. P. otrzymał także przelew pieniędzy pochodzących ze zdarzenia, gdzie jako leasingobiorca

występował M. C.. Z uzyskanych pieniędzy za sprzedaż firmie (...) sp. z o.o. nieistniejącej ładowarki, która miała być przedmiotem leasingu, G. M. (1), na którego konto wpłynęły pieniądze, część z nich, 38 000,00 zł, przelał na konto oskarżonego. Zatem mechanizm działania w zakresie sposobu przekazania pieniędzy był taki sam, jak w sytuacji przestępstw popełnionych z udziałem G. Z.. Ta okoliczność oceniana również w kontekście pozostałych dowodów i całokształtu sposobu działalności dodatkowo uwiarygodnia zeznania M. S. i G. Z. oraz ocenę Sądu w zakresie przelewów dokonywanych z tytułu czynów popełnionych wspólnie

z G. Z.. Na pełną akceptację zasługuje również ocena wiarygodności zeznań

M. S. odnośnie czynu przypisanego A. P. w pkt. 33 wyroku dokonana przez sąd meriti i nie ma powodów jej powtarzania. Oceniając materiał dowodowy co do tego zarzutu, Sąd dokonał tego w sposób przekonujący, logiczny i poparty doświadczeniem życiowym. W całości na aprobatę zasługują wywody na temat tak wczesnorannego połączenia telefonicznego pomiędzy oskarżonym a M. S.. Okoliczność powyższa, w powiązaniu z zeznaniami tego świadka, doprowadziła Sąd I instancji do trafnego wniosku. Odnosząc się do zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu w postaci danych od operatora telekomunikacyjnego, co do logowania telefonu oskarżonego oraz bilingów z daty popełnienia czynu przypisanego w pkt. 33, zauważyć należy, iż wniosek ten, mimo obecności obrońcy na rozprawie, padł dopiero w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę datę popełnienia czynu, którego dane te miały dotyczyć oraz okres ich przechowywania przez operatorów, jak i datę postępowania przed Sądem I instancji, uznać należało, iż jest on w realiach przedmiotowej sprawy bezprzedmiotowy.

Całkowicie chybiony jest też zarzut obrazy art. 424 kpk z tożsamyh powodów, o jakich była już mowa wcześniej przy ocenie tego zarzutu odnośnie apelacji pozostałych oskarżonych. Dodać tylko należy, iż sąd meriti, wbrew treści tego zarzutu, dokonał oceny wyjaśnień A. P., tak jak i pozostałych oskarżonych i świadków, wskazując, w jakim zakresie uznał je za wiarygodne, a w jakim nie.

W związku z uchyleniem jednego z czynów przypisanych A. P. konieczne stało się wymierzenie nowej kary łącznej. Jej wymiar ukształtowano, biorąc pod uwagę związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy czynami, stosując zasadę asperacji.

Dokonano również zmiany wyroku w pkt. 41 i 44, obniżając wysokość zasądzzonego odszkodowania, albowiem w tym zakresie Sąd I instancji błędnie dokonał wyliczenia wysokości szkody, nie zaliczając na jej poczet części wpłat z tytułu umów leasingowych, które miały, jak prawidłowo ustalił, miejsce.

W pozostałym zakresie, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym J. R. (1), R. R. (1) i P. N. (1) orzeczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt. 5, § 16, § 17

i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 97, poz. 887 z 2003r. ze zmianami).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk, biorąc pod uwagę wysokość nałożonych na oskarżonych zobowiązań finansowych, zwolniono ich od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.